Omkring Verdun

En Norsk-Amerikansk Students Oplevelser i Ambulance-tjenesten

ved

Luther Nelson

Omkring Verdun

Forord.

Luther Nelson, Forfatteren af efterfølgende Dagbogsoptegnelser, er Søn af forhenværende Statsſenator S. A. Nelson af Minneapolis, tidligere af Lanesboro, Minn. Optegnelserne er oprindelig affattet paa Engelsk og nedskrevne dels som Tidsfordriv i ledige Øieblikke og dels som en Erindring til Far og Søskende hjemme i Amerika og ikke med nogen Tanke om at lade dem udkomme i Tryk. Flere af dem, som fik se disse Optegnelser, syntes de var meget interessante og raadet til at gjøre dem tilgjængelige for en større Læsekreds ved at udgi dem i Bogform, noget som den unge Forfatter, efter adskillig Overtalelse, gav sit Samtykke til.

Forlæggerne har herved den Ære og Fornøielse at kunne fremlægge for det norsk-amerikanske Publikum disse kvikke Skildringer fra Verdenskrigen, nedtegnet af en ung Norsk-Amerikaner, der var midt oppe i det han skildrer.

Ærbødigst

John Anderson Pub. Co.

Luther Nelson efter en Flyvetur.

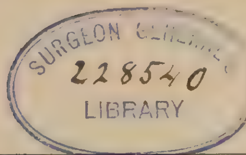
Omkring Verdun

En Norsk-Amerikansk Students Oplevelser i Ambulancetjenesten

ved

Luther Nelson

Med 18 Illustrationer

JOHN ANDERSON PUBLISHING COMPANY
CHICAGO 1917

Illustrationer.

Luther Nelson, Frontispise. Side

En Gade i Verdun, hvorigjennem Ambulancen pleiet at kjøre 15

Et Skur, hvori Soldater, der dør paa Veien til en Redningsstation, midlertidig blir lagt. I Forgrunden sees en død fransk Soldat liggende paa en Baare 25

Fravenstre til høire: Jack Philipps, Chef for vort Korps; Løitnant Donghairet, fransk Officer, der fører den militære Kommando over vort Korps; Mr. H. H. Harjes, Korpsets Far 35

1—Forfatteren tilligemed tre franske Soldater i en Skyttergrav. I Forgrunden sees Spidsen af en fransk Granat.
2—I en fransk Skyttergrav — Forfatteren har Gasmaske hængende over Skulderen 45

Forfatteren og en fransk Soldat i en Gravlund, beliggende omtrent en halv Mil fra de tyske Linjer ... 55

1—Udsigt fra Franskmændenes første Skyttergrav i Retning mod Fiendens Skyttergrave, der kun ligger etpar Hundrede Fod fjernet.
2—"Packard Touring Car" der "vendte Kolbøtte" paa Veien nær Verdun.
3—Løftende saarede Soldater op i Ambulancen. Der er en Skjærm over Benene for at ikke Tæppet skal hvile paa dem 65

Redningsstation nær Verdun. I Forgrunden sees Resterne af en Ambulance, der blev splintret og sat i Brand af en tysk Granat 75

Tyske Krigsfanger paa Vei til Koncentrationsleiren bag Slaglinjerne efter Slaget ved Verdun den 15de December. Man merke sig Sølen, som de maa traske gjennem 85

Side

En Teaterforestilling og Aftenunderholdning inden Skudvidde fra tyske Kanoner 95

Levningerne af et fransk Batteri efterat Tyskerne var blit færdige med det. Dette var nær Verdun ... 105

En Del af Byen Verdun. Domkirken sees i det fjerne 115

Billede fra det Indvendige af Domkirken i Verdun. Omend Kirken er ilde medfaret, er Støtten af Maria og Jesus Barnet uskat 125

Løftende en saaret fransk Soldat op i et Hospitalstog, der skal afgaa til et Hospital 135

Smaa, hurtigflyvende franske Aeroplaner. Paa det øverste Luftskib kan det hurtigskydende Gevær samt det franske Flag, malet paa Vingerne og Stjerten, sees. Dette Maskingevær kan affyre flere hundrede Skud i Minutet 145

To af vore Ambulancer nær en Redningsstation, beliggende kun en halv Mils Vei fra de tyske Skyttergrave. Tilvenstre paa Billedet sees en fransk Mølle, der er blit ødelagt af tyske Granater 155

St. Olaf College, 10de Mai 1916.

Mens jeg sad inde paa Biblioteket idag, fik jeg Øie paa Skolebladet fra Beloit (Wis.) College. Jeg tog det op og gjennemlæste det flygtig. Der var dog en liden Lokalnyhed som slog ned og fæstet sig hos mig, den nemlig, at to unge Mænd fra Beloit College agter at reise til Frankrige som Ambulance-Chaufførerer. Dette var noget som øieblikkelig tiltalte mig. Jeg venter at graduere herfra om nogle Dage, og endnu har jeg ikke været istand til at fatte nogen bestemt Plan for Fremtiden og heller ikke har jeg noget bestemt Arbeide at gaa til, naar jeg nu blir færdig her. Hvorfor da ikke reise til Frankrige som hine unge Mænd, jeg netop havde læst om agtet at gjøre? Jeg vidste ikke hvor jeg skulde henvende mig for at faa de nødvendige Oplysninger om et saadant Projekts Udførelse; men efter endel Funderinger

besluttet jeg mig til at skrive til Hovedkvarteret for den amerikanske Afdeling af det Røde Kors i Washington, til den amerikanske Gesandt i England samt til Arthur Gleason, der har udført et storartet Redningsarbeide i Belgien, men som for Tiden opholder sig i New York.

Den 17de Mai.

Idag modtog jeg et meget venlig Svar fra Mr. Gleason. Han fremholdt Vigtigheden af det velsignelsesrige Arbeide, jeg bad om Oplysninger om og opmuntret mig til at indsende Ansøgning om Antagelse som Ambulancekjører til Hovedkvarteret for den amerikanske Ambulancetjeneste i New York. Jeg indsendte øieblikkelig min Ansøgning til den Adresse som Mr. Gleason opgav, nævnte mine Kvalifikationer og opgav Navnene paa Personer som kjendte mig og som Vedkommende kunde henvende sig til for at faa nærmere Beskjed om min Skikkethed.

Den 19de Mai.

Idag forhørte jeg mig hos Prof. Flaten og Prof. Spohn om, hvad de syntes om den Gjerning som jeg tænkte paa at gaa ind i. Begge var begeistret for et saadant Arbeide og opmuntret mig meget sterkt at gaa ind i denne Tjeneste. De fremholdt, at baade vilde jeg selv høste Nytte og Gavn af et saadant Arbeide i Frankrige og desuden vilde jeg ved dette Arbeide yde min Skjærv til Dækkelse af den Taknemlighedsgjæld dette Land staar i til Frankrige for den Hjælp som blev ydet under Revolutionskrigen.

Ved Aftensbordet idag nævnte jeg min Plan til nogle af mine Kamerater. De syntes nærmest at opfatte det hele som en kostelig Spøg. "Naar det gjælder at undfange vanvittige Planer vil du, Luth, let kunne staa dig som Nr. 1," bemerket min Ven Ole Larson. Jeg er dog nu fuldt og fast bestemt paa at gaa ind i Ambulancetjenesten og reise til Frankrige, hvadenten saa mine Venner synes om Planen eller ikke.

Den 29de Mai.

Igaar fik jeg Brev fra Komiteen for den amerikanske Ambulancetjeneste i New York med Underretning om at jeg var blit antat som Chauffør. Jeg blev paabudt at gjøre mig færdig til at afseile fra New York den 14de Juni med Dampskibet "La Touraine". Endnu havde jeg ikke nævnt mine Planer for min Far og Søskende. Jeg tog derfor Nattoget til Minneapolis igaaraftes for snarest mulig at forelægge dem Sagen. De syntes ikke at bli synderlig begeistret over min Plan at dra i Krigen; men da de saa hvor sterkt jeg var blit optat af mine Planer, vilde de ikke lægge yderligere Hindringer i Veien og tillod mig at reise. Herfor var jeg dem meget taknemmelig.

Den 2den Juni.

Jeg har hat det svært travlt med at ordne alt til min Afreise, Anskaffelse af Reisepas og 1001 andre Ting. Slutningsfestlighederne her staar for Døren. Efterat jeg er færdig her

En Gade i Verdun, hvorigjennem Ambulancerne pleiet at kjøre.

agter jeg at tilbringe nogle Dage hjemme, før jeg begir mig paavei til New York.

New York, 17de Juni 1916.

Jeg har nu truffet alle fornødne Ordninger og venter at afseile herfra imorgen. At flakke omkring alene uden at træffe et kjendt Ansigt, saaledes som jeg hidtil har gjort, er vistnok lidt kjedelig. Imorgen skal jeg dog faa træffe 15 eller 16 andre unge Amerikanere, der reiser i samme Ærinde som jeg. De er Amerikanere og prægtige Karer, har jeg hørt, saa vi vil nok snart bli kjendte med hinanden.

Den 26de Juni.

Jeg var sjøsyg de første Par Dage paa Havet; men det gik over og siden følte jeg udmerket godt og var i Perlehumør. Mine Kamerater er en kjæk "Bunch" af unge Mænd fra Yale, Harvard og Princeton. De er alle Sønner af velstaaende Forældre og vi vil uden Tvil komme godt ud af det med hinanden. Paa Overreisen fik man istand en Konsert

til Indtægt for et Fond for saarede franske Soldater. Jeg blev opført paa Programmet med en Mandolin-Solo, som tilsyneladende slog godt an. Der var ogsaa to franske Operasangerinder ombord og begge deltog i Programmet. Efterat den mere aesthetiske Del af Programmet var over, tilbød den ene af Sangerinderne sig til at sælge et Kys til Høistbydende i samme ædle Formaal som Koncerten holdtes. Ved den paafølgende Auktion var en Japaneser Høistbydende. Sangerinden vilde dog ikke kysse Japaneseren og af en eller anden Grund valgte hun mig til hans Substitut. Nettoindtægten fra Konserten var over 1000 Francs.

Vi ligger for Tiden ved Mundingen af Floden Geronne og venter paa Høivande for at komme op til Bordeaux. Vi vil nok maatte underkaste os en streng Examen og Undersøgelse, før vi slipper iland, har jeg hørt. Det sidste Døgn seilet vi gjennem Farezonen og den sidste Nat var alle Lys ombord slukket og alle Passagerer maatte være paa Dæk og enhver maatte

ha sit Livbelte ved Haanden. Paa Agterdækket var opstillet en 75 Mm. Kanon og Mandskabet holdtes i Beredskab. Vi slap dog med Skrækken.

Paris, den 1ste Juli.

Jeg har nu været nogle Dage i Paris. Efter Ankomsten til Bordeaux fik vi ikke gaa iland før hver enkelt af os var blit underkastet en pinlig nøie Undersøgelse og Examen af Politiet og Toldmyndighederne. Det var med en underlig Følelse at jeg først satte Fod paa europæisk Grund. Paa samme Tid var det en stor Lettelse for mig at føle fast Grund under Fødderne. Bordeaux er en meget gammel By og tillige meget interessant. Noget af det første som slog mig, efterat jeg var kommet iland, var, at Folk her tog alting med større Ro end i Amerika. Man jaget ikke afsted som om det gjaldt Livet. "Kommer jeg ikke idag, saa kommer jeg imorgen", syntes at være Valgsproget.

Til Reisen fra Bordeaux til Paris medgik omtrent ti Timer. Vi reiste gjennem et overmaade vakkert Landskab, saa det var en særdeles

behagelig Kjøretur. Paa Jernbanestationen i Paris blev vi modtat af en Automobil fra det amerikanske Ambulancevæsen og blev strax ført til Hovedkvarteret.

Neuilly-sur-Seine, Paris, 5te Juli.

Jeg er kommet i Arbeide og er alt begyndt at bli lidt kjendt heromkring. Vort Ambulance-hospital har en stor og prægtig Bygning og har Rum for temmelig mange Patienter.

Det amerikanske Ambulancevæsen her er inddelt i to Afdelinger. En Afdeling er ved Fronten og den anden holder sig i Paris. Jeg sluttet mig til Paris-Afdelingen. En af Grundene herfor var, at den som slutter sig til Afdelingen ved Fronten, maa binde sig til mindst sex Maaneders Tjeneste, mens man kan komme ind i Paris-Afdelingen ved kun at binde sig for tre Maaneder.

I denne Afdeling er her for Tiden omkring 40 Motorambulancer og 60 Kjørere. Naar Bud kommer til Hospitalet at et Jernbanetog med saarede er ivente, blir alle Ambulancer

sendt til Jernbanestationen. Saasnart Toget er stanset gaar vi Ambulancekjørere ind i Kupeerne, lægger de saarede paa Baarer og bærer dem ind i en stor Sal i Stationen. Her blir de strax undersøgt af Læger, hvorpaa de blir anvist til de forskjellige Hospitaler i Paris og nærmeste Omegn. Vi bærer dem derpaa til vore Ambulancer og kjører dem til sine respektive Hospitaler. De fleste saarede, jeg hidtil har set, har kun faat den allernødvendigste Forpleining og det er et trist Syn at se alle disse lemlæstede og lidende Mennesker.

Vi blir udkaldt til hvilkensomhelst Tid paa Døgnet. Vi logerer i et stort Privathjem, der er blit overladt Ambulanceafdelingen til dette Brug. Vi sover paa Feltsenge, hvoraf der er mange i hvert Værelse. Kosten er upaaklagelig.

I de sidste Par Dage har vi havt det svært travlt med at føre saarede Soldater fra Togene til Hospitalerne. En Nat fik jeg slet ikke Tid til at gaa tilsengs, men blundet lidt i min Ambulance. Forresten liker jeg mit Arbeide meget godt og som Regel faar vi lidt Tid for

os selv mellem hver Tur vi gjør. Jeg anvender denne Tid til at studere Fransk. Nogle "Nykommere" her har slaat sig sammen og dannet en Klasse og engagert en Lærer. Herved kommer hver enkelt ganske billig fra det. Jeg tænker paa at slutte mig til denne Klasse om en Stund; men jeg agter først at sætte mig bedre ind i den franske Grammatik og tillige forøge mit Forraad af franske Gloser. Jeg er begyndt at pludre Fransk med de Indfødte og har ofte gjort mig forstaalig. Værre er det at forstaa Franskmændene, thi de taler saa skrækkelig fort, synes jeg.

Den amerikanske Ambulanceafdeling i Paris har selvfølgelig et Base Ball Hold. Jeg spiller 3rd Base. Vi spiller hovedsagelig mod et Hold som er dannet af Amerikanere, der har Ansættelse i Paris. Vi spillet vor første "match Game" for nogle Dage siden, og vort Hold vandt, 10 mod 4.

Den 4de Juli forløb ganske stille for mit Vedkommende. Vi blev vækket lidt efter Kl. 4

om Morgenen for at føre Saarede, som strax vilde ankomme med et Tog, til Hospitalerne. Vi fik en ypperlig Middag og Spisesalen var pyntet med alle Nationers Flag, med Undtagelse af de fiendtlige Landes. Et Par af vore Ambulancekuske fik fat i en Stige, kløv op og nedrev det mexikanske Flag under stor Jubel fra de Amerikanere, som var tilstede.

Et Base Ball Spil stod paa Programmet for Eftermiddagen; men da der var Regnveir, maatte dette sløifes.

Den 11te Juli.

Jeg har været i Paris hele Tiden optil igaar. Da blev fem Ambulancer med Kjørere, blandt hvilke jeg var en, forflyttet til Juilly for en Uges Tjeneste der. Juilly er en liden By som ligger 25 Mil østenfor Paris og altsaa nærmere Krigsfronten. En Skolebygning for Gutter, bygget i Aaret 1600, er blit anvist os som Hovedkvarter. En Bror af Napoleon gik paa Skole her, siges det. Et lidet Stykke herfra er den franske Hærs 3die og 4de Skansegrave.

Da Tyskerne truet med at angribe Paris for halvandet Aar siden, oversvømmet de hele denne Egn. Her er Flyveskole i Nærheden og her er saaledes fuldt op af Aeroplaner og forankrede Observationsballoner at se i Luften omtrent hele Tiden. Jeg syntes det var meget interessant at iagttage Flyverne; men Folk heromkring er blit saa vant til at se Aeroplaner i Luften at de ikke ænser dem længer.

Neuilly-sur-Seine, Paris, 25de Juli.

Jeg er atter i Paris og kjører en Ambulance fra Jernbanestationen til de forskjellige Hospitaler. Da vi "Nykommere" endnu ikke er blit godt kjendt i Paris, har vi som Regel en Politikonstabel med til at vise os Veien. Hver Gang Konstabelen og jeg kommer til Hospitalet med en Flok Saarede og har faaet disse anbragt paa rette Sted, blir vi altid af Sygepleierskerne indbudt til at nyde lette Forfriskninger. Det gjør vort traurige Arbeide adskillig hyggeligere at faa en saa venlig og pyntelig Behandling.

Jeg kjører endnu en "Buick" Ambulance.

Et Skur, hvori Soldater, der dør paa Veien til en Redningsstation, midlertidig blir lagt. I Forgrunden sees en død fransk Soldat liggende paa en Baare.

Den er let at styre og jeg har ikke havt synderlige Viderværdigheder med at faa den til at gaa. En Kjører i Paris maa dog være lys vaagen og ha Øinene med sig immer og altid. Mange af Gaderne som vi kjører gjennem er nokſaa trange. Hertil kommer, at Fodgjængere ikke holder sig til Fortaugene men gaar i Gaderne eftersom de finder for godt. Der er dog det gode ved dette, at dersom en Fodgjænger blir paakjørt af en Automobil, er han udsat for at bli ilagt Mulkt for at ha været iveien for Automobilen.

Skjønt Kosten er god og jeg begynder at bli vant til fransk Madlavning og franske Retter, er der dog nogle amerikanske Retter som jeg længes efter. Først og fremst blandt disse savnede Retter er "Pie". Aa, som jeg skulde like at faa hugge Tænderne i et saftig Stykke Æble-Pie! Her er en amerikansk Restaurant i Nærheden hvor man kan faa Ice Cream og Soda, og jeg kvier mig ikke for at tilstaa, at jeg oftere har aflagt et Besøg der. Der skal ogsaa være et andet Sted, hvor man kan faa

kjøbt Vafler. Der har jeg endnu ikke været, men jeg agter mig did saasnart Anledning bydes.

Paris, den 16de August.

Der kjæmpes haardt ved Fronten i disse Dage og det bevirker, at nokſaa mange saarede Soldater kommer til Hospitalerne i Paris. Jeg har derfor havt det ganske travlt udover en Tid. Vi har ikke nogen fast Arbeidstid, men blir udkaldt naar Hjælp trænges, uanset Klokkeslæt. Vi har dog klaret os udmerket hidtil. Det er en kjæk Flok unge Amerikanere som er knyttet til den herværende amerikanske Ambulanceafdeling og naar en faar hyggelige Omgangsfæller, glemmes Stræv og Træthed ganske let. En af dem, jeg er meget sammen med og som liker at kaste Bold omtrent saa godt som jeg, er Søn af et af de ældste Medlemmer af Firmaet J. P. Morgan & Co. i New York.

Jeg liker mig i Paris, skjønt jeg endnu ikke har havt Anledning til at se mig om saa meget som jeg skulde ha ønsket. Om Aftenerne

og Nætterne er Gaderne for det meste mørke. Kun nogle smaa Lamper lyser svagt hist og her. Alle Steder, hvor man tidligere pleiet at by paa mer eller mindre letsindige Underholdninger, er stængte. Kvinderne udfører meget af det Arbeide som tidligere udførtes af Mænd. Det overveiende Flertal af Kuske er Kvinder og det samme er Tilfældet med Sporvognsbetjeningen. Det er ogsaa hovedsagelig Kvinder og Barn, med et Islæt af gamle Mænd, der driver Jordbruget ud over Landet. De fleste Kvinder som gjør saadant Udearbeide, klær sig i Bureskjørt og de ser svært mandige ud.

Herom Dagen havde jeg den store Fornøielse at faa være med tilveirs i en Flyvemaskine. Det var en af de mest spændende Oplevelser jeg hidtil har hat.

Juilly, den 1ste September.

Atter er jeg kommet herud. Jeg vilde gjerne komme til et Sted, hvor jeg kunde faa megen Søvn, god Mad at spise samt Hvile; thi for nogle Dage siden sluttet jeg mig til Morgan

& Harjes Ambulancekorps og skal tiltræ Tjenesten strax jeg har udtjent mine tre Maaneder i Pariserafdelingen af det amerikanske Ambulancevæsen.

For Tiden er der tolv amerikanske Ambulancekorps ude ved Fronten. Hvert af disse Korps bestaar af tyve Ambulancevogne samt en "Motor-Truck" til at føre Hjulringe og andre Motordele, en anden "Truck", der anvendes som Reparationsverksted, en tredie som er udrustet til Kjøkken og endelig en "Touring Car" for Chefen for Afdelingen saa han kan foreta sine Inspektionsrunder.

Hvert Korps' Personale bestaar af omtrent 40 amerikanske Chauffører, en amerikansk Øverstbefalende samt en fransk Officer, der staar som Ansvarshavende ligeoverfor den franske Hærledelse. Desuden har hvert Korps flere franske Mekanikere, Kokke og Hjælpere. Hver Ambulancevogn er besat med to amerikanske Kjørere, undtagen i Tilfælder hvor dette er umulig paagrund af amerikanske Kjøreres Faatallighed. Det er befundet paakrævet at ha

to Kjørere paa hver Vogn, baade for at de under sin lange og anstrengende Arbeidstid skiftevis kan sidde ved Styrehjulet og for at den assisterende Kjører, i Tilfælde af at noget kommer i Ulave paa Vognen, kan være behjælpelig med at reparere Skaden eller søge Hjælp andetsteds fra.

Hvert Ambulancekorps er knyttet til en bestemt Hærafdeling og ledsager denne. Ambulancen udfører al Sanitetstransport for sin anviste Hærafdeling. Et Ambulancekorps maa saaledes gaa fra det ene til det andet Sted paa Fronten og maa derfor være saaledes udrustet at det kan indta Næring, mens det er paa Farten.

Jeg bestemte mig til at gaa ind i Morgan & Harjes Korps, fordi jeg har hørt at Medlemmerne af dette Korps faar særlig god Behandling, da Harjes selv personlig tilser at hans "Gutter" faar det saa godt i alle Maader som Omstændighederne tillader. Hans Korps har faat megen Ros for det heltemodige Arbeide, det har udført ude ved Fronten. Paa samme

Tid har jeg ikke hørt om et eneste Tilfælde, hvor nogen af Ambulancekjørerne er blit saaret.

Mr. Harjes staar i Spidsen for J. P. Morgan & Co.s Bank i Paris og jeg er blit personlig kjendt med ham. Det er en elskværdig Mand.

Herom Dagen var jeg i en pinlig Stilling. Jeg var blit fuldstændig pengeløs, det vil si, jeg havde en amerikansk Cent i min Lomme, men det var alt. Jeg havde forresten en Bankanvisning paa 100 Francs (17 Dollars); men den Bank som havde udstedt Anvisningen, var kommet paa det sorte Bret paagrund af nogle Transaktioner med en tysk Bank. Credit Lyonais, den store franske Bank som jeg henvendte mig til, negtet derfor at udbetale Beløbet før den havde indhentet Tilladelse dertil af Krigsministeren, og hertil vilde mindst etpar Dage medgaa. Jeg trængte Penge strax og henvendte mig derfor til Mr. Harjes. Han beordret Vexelen strax udbetalt i sin Bank.

Juilly, den 6te September.

Idag hvervet jeg mig hos Harjes' Formation, Section Sanitaire Americaine Nr. 5, til at kjøre Ambulancevogn til og fra Ildlinjerne i sex Maaneder. Jeg har nu tjenestgjort i tre Maaneder i Pariserafdelingen af det amerikanske Ambulancevæsen. Mine Pligter har bestaat i at føre Saarede fra Stationen La Chapelle til de forskjellige Felthospitaler i og i Nærheden af Paris. Da jeg har hørt saa mange interessante og spændende Beretninger om de Bedrifter, som de amerikanske Ambulancestyrere, der er knyttet til det Røde Kors, har udført paa sine Ture til Ildlinjen, og da der er en følelig Mangel paa Chaufførerer for Ambulancevognene, besluttet jeg at gaa ind i denne Tjeneste. Muligens kan dette Arbeide være forbundet med Fare og være anstrængende; men paa samme Tid er det interessant og anspændende og vil uden Tvil by paa mange Anledninger til at yde saarede Soldater virkelig og paakrævet Hjælp.

"Formation Harjes" er en Gave skjænket Frankrige og er i væsentlig Grad opretholdt af

H. H. Harjes, Medlem af det amerikanske Bankfirma Morgan, Harjes & Co. i Paris. Oprindelig var "Formation Harjes" et Automobilhospital og virket som saadant ganske nær op til Slaglinjerne; men eftersom disse i Tidens Løb blev nogenlunde permanente og ordentlige Felthospitaler kunde oprettes, blev "Formation Harjes" omdannet til et Sanitetskorps og indlemmet i den franske Hær som den "Amerikanske Sanitetsafdeling Nr. 5".

"Section 5" synes at ha udført værdifulde Tjenester for den franske Hær, Tjenester som er blit paaskjønnet, idet denne Afdeling er blit dekorert med "Croix de Guerre" i Form af en Palme, hvilket betyr, at Hærstyrelsen har anbefalt en Udmerkelse. Denne Dekoration blev skjænket som en Paaskjønnelse for den Tapperhed som Korpset udviste i de første Dage under Slaget ved Verdun, da den tyske Hær, under Ledelse af Kronprinsen, truet med at indta Byen Verdun, Porten til det indre af Frankrige.

Der synes at være adskillig "red tape" forbundet med Tilslutningen til en Afdeling ved

Fra venstre til høire: Jack Philipps, Chef for vort Korps; Løitnant Doughairet, fransk Officer, der fører den militære Kommando over vort Korps; Mr. H. H. Harjes, Korpsets "Far".

Fronten; men jeg antar, at Krigsministeren er nødt til at ta alle mulige Slags Forholdsregler for at forebygge at fiendtlige Spioner faar Adgang til Slaglinjerne. Jeg blev nødt til at opgi Navnene paa saadanne som kunde anbefale mig samt fremlægge dokumentariske Bevisér for, hvem jeg var og hvorfra jeg stammet. Disse Dokumenter havde jeg erholdt paa Politikammeret i Paris. De syntes at være tilfredsstillende, thi jeg blev antat.

Den 12te September.

I disse Dage har jeg faat min Mundering ændret saa den svarer til den, som bruges i denne nye Afdeling. Desuden har jeg gjort Indkjøb af forskjellige Sager som jeg vil komme til at ha Brug for, naar jeg drar til Fronten.

Korpset forsyner mig med en god og varm Yderfrak, Regnkaabe og omtrent alle andre Klær som trænges. Jeg er saagodtsom færdig til at dra til Fronten og jeg blev idag underrettet om, at jeg skulde kjøre derud, da en "Ford" Ambulance og en "Packard Touring

Car" for Officerstaben skulde sendes ud til det Ambulancekorps, hvortil jeg er blit knyttet.

Jeg venter at mine Papirer vil være i Orden inden en kort Tid og jeg vil uden Tvil strax komme til at forlade Paris.

Den 22de September.

Imorgen skal vi begi os paavei til Fronten. Foruden mig er der to andre nye Mænd som drar afsted, nemlig Kenneth Philipps og Ralph Doolittle fra New York, begge to kjække, unge Mænd.

Den 23de September.

Klokken otte idagmorges afreiste vi fra "The Central Military Automobile Bureau" i Paris. Der fik vi vore Pas, som tillader os at dra omkring inden Krigszonen. For disse maatte vi gi Kvittering. Vi blev derpaa introducert til en fransk "Convoyeur", der skulde ledsage os og vise os Veien til vor Afdeling. De militære Myndigheder røber nemlig aldrig det nøiagtige Sted, hvor dette eller hint Sanitets-

korps er stationert. Philipps og Doolittle kjørte "Ford" Ambulancen, mens Veiviseren og jeg førte "the Packard Touring Car".

Om Morgenen da vi kjørte gjennem Paris' Gader kunde vi ikke se noget som antydet, at Frankrige holdt paa at kjæmpe for Livet. Med Undtagelse af Synet af Soldater, der var hjemme paa Orlov, saarede og forkrøblede Soldater samt nu og da en Militærambulance, forekom Byen os at være som andre normale Storbyer paa den travleste Dagstid. Der var næsten Trængsel i Gaderne af alslags Kjøretøier, og omend der er gode Fortauge, foretrak mange Fodgjængere at benytte Gaderne som Gangsstier, noget som var til stor Hinder for Færdselen med Kjøretøier.

Idet vi forlod Paris drog vi i østlig Retning over en Vei som var brolagt med smaa, runde Stene — "Cobble Stones". Den var noksaa ujevn, saa vi fik os en grundig Opskakning. Med korte Mellemrum kjørte vi gjennem smaa Landsbyer, smaa Klynger af Huse, hvor Bønder og Farmere bor. Man ser ikke, saaledes

som i Amerika, Farmhuse med tilhørende Laavebygninger, Stalde og andre Udhuse spredt hist og her udover Landet. En Egns Farmere har fra gamle Dage af bygget sine Boliger i Klynger, baade af Hensyn til Selskabeligheden og for des lettere at kunne forsvare sig mod Angreb. Husene er for det meste lave, de fleste bare paa en Etage, men nogle paa to. De er tækket med rød Teglsten. Enkelte Huse var ganske lange men ikke synderlig brede. I disse Huse boede Familien i den ene Ende og Kvæg- og Husdyrbestanden havde Ly i den anden Ende. Vi saa dog ogsaa andre, mer pretentiøse Bygninger, bygget i Form af en Vinkel, der paa to af Siderne indesluttet et lidet Gaardsrum. I disse Huse bor Familien i den ene Fløi og Heste, Kjør, Griser, Sauer og Fjærkræ i den anden. Gaardsrummet er nøitral Grund, hvor Besætningerne fra begge Fløie frit kan bevæge sig.

Da vi var komne omtrent 20 Mil øst fra Paris begyndte vi at passere mange smaa Indhegninger, der var fuldt optagne af Grave. Paa hver Grav var sat et Kors og over hver

Grav vaiet et fransk Flag. Vi var nu komne til den Egn, hvor Slaget ved Marne havde staat, og Gravene gjemte Ligene af dem, som havde ofret sit Liv i sit Forsøg paa at forsvare Frankrige mod de tyske Angribere. Dette Sted, som er beliggende kun nogle faa Mil fra Meaux, er det nærmeste Punkt i Retning af sit Maal, Paris, som Tyskerne naaet under sit Indfald i Frankrige Høsten 1914. Det var i denne Egn at General Galieni,·mens Frankrige endnu var uforberedt til Krig, hurtigst mulig samlet Tropper ved Hjælp af offentlige og private Automobiler og saadanne andre hurtige Transportmidler, som han i en Hast kunde opdrive. Det var i denne Egn, at General Joffre, efterat ha trukket sig tilbage for den vældige tyske Overmagt, indtil han troet han havde en tilstrækkelig Hærstyrke og en tilstrækkelig Forsyning af Ammunition til at vove et Slag, kommanderte Holdt og paabød sine Soldater heller at dø end at vige.

Ankomne til den lille By Meaux gjorde vi et kort Ophold og spiste Lunch der. Nogle

Uger i Forveien, nemlig den 2den September, Toaarsdagen efter den franske Hærs Seir ved Marne, var der blit holdt Festgudstjeneste i Byen.

Landeveiene, efterat vi var komne et Stykke udenfor Paris, var gjennemgaaende gode og holdte i god Stand. De er makadamiserte, brede, afrundede og vel drænerte. Paa begge Sider staar sammenhængende Rader af Skyggetrær. Disse siges at være plantet paa Befaling af Napoleon for at skaffe Skygge og Bedækning for Tropper under Marschen. Langs disse Veie passerte vi noksaa mange flere smaa Indhegninger, hvor faldne franske Helte nylig var blit begravne.

Paa hele Turen udover forsøgte jeg at faa en Samtale igang med min franske Ledsager; men jeg havde ikke synderlig Held hermed, da mit Kjendskab til det franske Sprog endnu var temmelig mangelfuldt. I mange Tilfælder da jeg slet ikke forstod, hvad han sa, gav jeg mig Mine af at ha forstaat det tilbunds, og dette skabte desværre nye Vanskeligheder.

Omtrent Klokken halv syv om Aftenen ankom vi til Vitry-la-Francois og Veiviseren insisterte paa at overnatte her, istedetfor at kjøre videre til Bar-le-Duc. Vi kjørte derfor ud til Holdepladsen for Automobiler, hvor vi fik os en ny Forsyning af Gasolin, hvorpaa vi, efter nogen Søgen, fandt os et passende Hotel med Skur for vore Automobiler. Den franske Veiviser blev noget grætten under sin Søgen efter et Hotel og af en eller anden Grund lod han sin Harme udgaa over mig; men da jeg ikke forstod et Gran af hvad han sa, naar han talte fort, var hans Udgydelser spildt Umage for hans Vedkommende, og jeg kunde ikke godt bli sønderknust eller ta mig nær af noget, som jeg slet ikke forstod. Jeg kunde dog skjønne saapas, at jeg blev grundig "balled out".

Efter at vi havde spist Middag gjenvandt han sin tidligere Elskværdighed. Vi nød forresten en særdeles velsmagende Middag i Hotel d'Etoile, og efter at ha tat en kort Spadsertur for at faa lidt Motion, gik vi tilsengs.

Den 24de September.

Vi stod op Klokken halv syv idagmorges og efter at ha nydt lidt Frokost, nemlig sort Kaffe og Brød, fortsatte vi vor Reise. Da vi havde kjørt omtrent 25 Kilometer, gik der Hul paa en af Hjulringene paa "Ford"-Ambulancen, men da vi alle, med Undtagelse af Veiviseren, gav os ikast med Reparationen, fik vi den strax istand igjen, saa vi blev ikke synderlig meget forsinket.

Vi kjørte gjennem flere Landsbyer, der var blit sterkt bombardert i Krigens tidligere Dage, og en Landsby, Sermaze, laa næsten fuldstændig i Ruiner. Den civile Befolkning er atter begyndt at vende tilbage til disse helt eller delvis ødelagte Byer. Træskur og Telte er blit opsatte og benyttes baade som Boliger og Oplagssteder samt i offentlige Øiemed. Disse midlertidige Hytter og Træskur mindet mig om nye Byer som springer op udover Dakota-Prærierne.

Omtrent Klokken halv ti om Formiddagen ankom vi til Bar-le-Duc og begav os med en Gang til Automobilparken. Hundreder af Mi-

Forfatteren, tilligemed tre franske Soldater i en Skyttergrav. I Forgrunden sees Spidsen af en fransk Granat.

I en fransk Skyttergrav. — Forfatteren har Gasmaske hængende over Skulderen.

litærautomobiler af alle mulige Skikkelser var samlet der, parate til Brug. Vor franske Ledsager fik vore Papirer ordnet, og efter omtrent en Times Ophold der var vi atter paavei mod vort Bestemmelsessted.

Fra Bar-le-Duc fulgte vi Hovedveien som fører til Verdun. Denne Vei, omend noget ujevn, var bred og i god Stand. Det kom vel med at Veien var bred, thi det ene Tog af "Motor Trucks" og Vogne trukne af Heste, kom og gik, det ene efter det andet i tætte Rækkefølger. Kavalleritropper og Fodsoldater, disse sidste kjørende i svære Motor-Flytvogne, kom og gik. Ret som det var suste en Officersautomobil forbi med rasende Fart. Der var en stadig og ustanselig Trafikstrøm langs denne Vei. Her fik man en fuld Forstaaelse af, at Krig betyr ikke bare Kjæmpere i Ildlinjen, men at tillige en stor Hær maa holdes i travl Virksomhed bagenfor den egentlige Kampskueplads.

Da vi havde kjørt fremover en Stund pegte vor franske Veiviser mod Himmelen foran os. Da jeg rettet Blikket i den Retning,

som han pegte, la jeg Merke til et stort Antal smaa Røgpust, der bevæget sig i en Bue. De lignet Fugle. Han fortalte mig, at det som vi saa var Granater som exploderte, og at de var affyret af franske Kanonerer efter en tysk Flyver, der holdt paa at ta Bestik af de franske Skyttergrave.

Efter at ha kjørt omtrent en Time paa denne Hovedvei til Verdun, svinget vi ind paa en smal Sidevei, og efter 20 Minuters Forløb kom vi til Landsbyen B—. Her vrimlet det af Soldater og her var der militær Rørelse overalt. Vi kjørte gjennem Byen og da vi var komne lidt længer frem, var vi komne til den Leirplads som "Section Sanitaire Americaine Nr. 5" for Tiden har. Her fik vi en entusiastisk Modtagelse af en Flok sunde og friske unge Amerikanere klædte i graa-brune Uniformer.

Vor Leir her er beliggende paa et skogklædt Bakkehæld ganske nær Veien. Her er etpar store Telte, hvori vi spiser og sover, og desuden flere smaa Telte og Jordhytter. Vi fik en god Lunch og Middag idag, og skjønt Serveringen

ikke foregaar med synderlig stor Stas, smagte Maden udmerket. Det hjælper sandsynligvis paa Appetiten at vi hele Tiden bevæger os ude i frisk Luft; thi vi er omtrent altid sultne og spiser som Karer naar Maaltiderne kommer uden at rynke paa Næsen hverken ad Servering eller Kost. Enhver faar sig et tykt Uldtæppe og en Feltseng til at sove i. Da Nætterne her er temmelig kjølige, sover mange af Gutterne i de Klær de gaar og staar i, er jeg blit fortalt.

Den 25de September.

Jeg sov ganske godt inat, omend jeg vaagnet nogle Gange ved at jeg frøs, og dette trods jeg klædte mig ordentlig af og iførte mig min Natdragt. Jeg blev fortalt af nogle af mine Kamerater, at Rekruter som Regel hænger fast ved Natdragter ofte saa længe som en Uge efter de er indtraadt i Tjenesten, før de faar Forstand nok til blot at befri sig for Sko og Ydertøi og uden videre Dikkedarier tulle sig ind i sine Tæpper, naar de vil lægge sig til at sove.

Jeg hentet min Frokost i en Jordhytte, der

tjenestgjorde som Kjøkken. Frokosten bestod af Brød, et Æg og en Kop Kaffe. I Kjøkkenet stiftet jeg Bekjendtskab med vor Chef, Rolland, og hans Medhjælper, Barnaby. Denne sidste sad i et Hjørne og skrællet Poteter, mens han nynnet og sang og indimellem holdt Samtaler med sig selv.

I dette Korps er der 20 Ambulancer, nemlig otte "Packards", fem "Ronaults", en "Mercedes" og sex "Fords". "Ford"-Ambulancerne bruges for det meste kun ved specielle Anledninger, nemlig naar Korpset faar Bud om at føre en eller to Saarede til Hospitaler. De store "Packard"- og "Renault"-Ambulancer er uvurderlige i Tilfælder hvor mange er blit saaret under en Træfning og trænger at faa Lægehjælp saa hurtig som mulig. Foruden Ambulancerne og Stabens "Touring Car" er der tre "Auto Trucks", en "General Utility Truck", en Kjøkken-Automobil samt en Smedje- eller Reparations-Truck til Brug for to franske Mekanikere, knyttet til Korpset. De mer almindelige Reparationer paa Ambulancerne kan

saaledes bli udført i Leiren. Udstyret saaledes som det er, kan Korpset flytte fra det ene Sted til det andet paa kort Varsel og alt er saaledes indrettet at under en Marsch eller Flytning behøves der ikke at gjøres Stans for at indta Maaltider. Alt saadant kan gjøres mens vi er paa Farten.

Efter at ha spist Lunch blev jeg anvist den Automobil, jeg skulde kjøre. Det er en "Ford", men den er næsten ny og er i god Stand. Klokken halv tre i Eftermiddag gjorde jeg min første Tur. Denne bestod i at kjøre til et Felthospital i Nabolaget og føre en saaret Soldat hen til en anden By. Bill Bullard fulgte med mig som Veiviser og for at vise mig, hvorledes jeg skulde styre en "Ford"-Ambulance.

Klokken sex Eftermiddag.

Jeg er blit sendt ned til Landsbyen i en liden "Berliet"-Automobil med Paabud om at opholde mig paa Telefonstationen for i Tilfælde af at der kommer Bud fra Fronten om at sende Ambulance efter Saarede, jeg i Hast kan bringe

Budskabet til Leiren; thi endnu har vi ikke faat Telefon installert i Leiren.

Under min Venten her kunde jeg se alslags Krigsfornødenheder føres forbi. Blandt de Ting som interesserte mig mest var dog en Flok tyske Krigsfanger, der førtes bag vore Linjer, ledsaget af en fransk Vagt. Nogle af Fangerne var ældre Mænd, mens nogle var unge Gutter. Alle var meget solbrændte og bar disse smaa tyske Luer, der ikke har nogen Skjærm for Øinene. Disse Fanger blir for det meste sat til Arbeide i Sagbrugene og i Skogene her i Egnen og synes at faa en god Behandling. Nu gik netop fire tyske Fanger forbi, bærende to store Gryder mellem sig, den ene fyldt med Suppe og den anden med Vand. Disse Fanger er svært unge, især er der en som ikke ser ud til at være stort mer end en Gutunge. Etpar franske Generaler suser forbi i en stor "Limousine", hvorfra det franske Flag vaier. Lige efter følger en Reserveautomobil til Brug i Tilfælde af et eller andet Uheld skulde tilstøde den første. En Flok Soldater og samtidig en

Flok af Byens Kvinder er ivrig beskjæftiget med Klædevask. Rigtig et Storvask ser det ud til at være og foregaar i et stort, kommunalt Stentrug, oprettet til dette Brug et lidet Stykke fra Telefon Centralstationen, hvor jeg opholder mig. Jeg kom hertil Klokken fire og skal bli afløst Klokken otte.

Den 29de September.

De sidste Par Dage har jeg været sysselsat med at sætte min Ambulance i saa god Stand som mulig og desuden har jeg været behjælpelig med forskjelligt Arbeide her i Leiren. Da vi i de sidste Dage har faat en ustyrtelig Masse Regn, er der Søle, Søle overalt. Blandt vort rutinære Arbeide er at hente Vand til Kjøkkenet. Dette foregaar paa den Maade at vi sætter etpar tomme Vintønder op i en af de gamle "Ford"-Automobiler, kjører ind til Byen og faar dem fyldte fra en af Brøndene der. Vandet er velsmagende, skjønt det siges at være sterkt mineralholdig.

Foruden Hovedleiren her har vort Korps en mindre Station i Landsbyen A—, beliggende omtrent sex Kilometer bagenfor Slaglinjerne. Fem Ambulancer holdes der bestandig parate til Tjeneste. En Ambulance gaar derud hver Dag herfra for at afløse den som har været længst paa Farten derude.

Den 28de September.

Idag var det min Tur til at kjøre ud til Landsbyen A— for at afløse en Ambulance. Paagrund af en Forandring i Ordningen var der tre af os som blev sendt afsted idag. Vi forlod Leiren Klokken 10.30 om Formiddagen og fik Paabud om ikke at kjøre Venveien til A—, da en liden Landsby beliggende ved denne Vei nu hyppig blev bombardert af Tyskerne. Vi maatte derfor kjøre en lang Omvei. De andre to Automobiler var en "Packard" og en "Mercedes", mens min var en "Ford". Jeg vovet ikke at kjøre saa fort som de andre to og Følgen blev at jeg kom saa langt agterud, at da jeg naaet Landsbyen S— var de andre ude af

Forfatteren og en fransk Soldat i en Gravlund, beliggende omtrent en halv Mil fra de tyske Linjer.

Syne og jeg la afsted i en gal Retning. Jeg blev dog strax indhentet af "Mercedes" Automobilen, der havde kjørt tilbage for at lede efter mig.

Jeg ankom til A— tidsnok til at spise en god Lunch, tilberedt af Claude Marcel, der forestaar Kostholdet i Tjenesten. Vi er indkvartert i en gammel Bygning der tilhører en Bonde. Huset har bare Kjøkken og etpar Soveværelser. A— er en trivelig liden Landsby; men den civile Befolkning har forladt den for længe siden.

I Eftermiddag blev jeg introducert til Løitnant Gelebart, der har som etslags Overopsyn med Forholdene her i Byen. Jeg er blit fortalt at han har bestræbt sig for at gjøre det saa hyggelig for vort Korps som gjøres kunde her. Han er en varm Ven af Mr. Flagg, der i Begyndelsen af Krigen pleiet ham paa et Hospital i det sydlige Frankrige. De mødtes senere tilfældigvis her ved Fronten.

Hver Aften gaar etpar Ambulancer herfra til Fronten og i Nattens Løb opsamler de alle

saarede som er indbragt til "First Aid"-Stationerne og fører dem til Lazaretterne.

Den 29de September.

Udpaa Eftermiddagen idag hørte jeg noget som lignet Hornsignaler og gik ud for at se om noget var paafærde. Kommet udenfor saa jeg Soldaterne stirre paa etpar tyske Luftskibe, der seilet forbi høit oppe i Luften. Franske Kanoner sendte Salve efter Salve efter dem; men Flyverne holdt sig saa høit oppe at de var udenfor Skudvidde. Hensigten med Hornsignaler saasnart man faar Øie paa fiendtlige Flyvere, der stevner i Retning mod os, er at gi Soldaterne Varsko om at begi sig til de i denne Hensigt gravede underjordiske Tilflugtssteder, samt at gi den civile Befolkning i Landsbyen Varsko om at holde sig indendørs, for at Byen kan se øde og forladt ud og saaledes ikke friste Fienden sterkt til at kaste Bomber paa den.

Iaften fulgte jeg med Simonds ud til Slaglinjen i dennes "Packard". Vi forlod Leiren omtrent Klokken syv og vi var ikke komne

langt paa Veien før det blev ganske mørkt. Da det havde regnet om Eftermiddagen var Veiene temmelig glatte. Det var nokſaa vanskelig at se Veien og der var strengt Forbud mod at tænde Lys i vore Lamper. Det var ikke bare det at vi gjerne vilde vogte vort eget Skind, men vi havde ogsaa Befaling til at holde os af Veien for de militære Transportvogne, der rumlet forbi i en stadig Strøm hele Natten. Dette var ikke nogen let Sag, saa mørkt som det var og saa slibrige som Veiene var. Hvergang Veien, Mørket og Færdselen gjorde vor Fremgang mer end almindelig besværlig, steg jeg af og satte mig paa "Fenderen" foran Ambulancen for at tjene som Udkig og Lods. Simonds kjørte forsigtig og det gik fremover, omend langsomt. Da vi nærmet os Landsbyen L—, blev vi pludselig kommandert "Holdt", og vi saa lige foran os en Skildvagt med Gevær og Bajonet rettet mod os. I en streng Tone forlangte han vort Løsen. Dette gav vi, da vi havde faat det opgit før vi forlod A—. Skildvagten lod os da uden videre passere. Det som før var den

trivelige Landsby L—, ligger nu der som en Hob Ruiner, idet den er skudt sønder og sammen. Lidt længer frem snor Veien sig langs Foden af et Bakkeheld. Oppe i Bakken kunde jeg her og der skimte svage Lysninger. Her var gravet Huler hvor svære Kanoner var placert. Hulerne var dog omhyggelig tildækket for at de skarpsynte tyske Flyvere ikke skulde finde Stedet, hvor det grove Skyts var gjemt. Pludselig saaes et blændende Lysglimt som en Lynstraale udgaa fra et af disse Steder og derpaa fulgte et Brag som af et Tordenskrald og saa hørte vi en Susen gjennem Luften, idet den svære Granat fløi forbi over vore Hoder paa sit Ærinde, der bestod i at bringe Død og Ødelæggelse inden Fiendens Rækker. Gang paa Gang gjentog dette sig mens vi kjørte forbi. Skjønt vi paa Forhaand vidste om at Kanonerne var gjemte i Bakken og til en vis Grad var forberedt paa hvert Skud, skvat vi alligevel uvilkaarlig høit op hver Gang disse frygtelige Skrald kom. Det er sandelig ikke til at undres over, at saa mange Artillerister og deres Assistenter har

faat sine Ørehinder sprængt og har mistet Hørselen. Da vi var komne forbi en anden Aasryg og nærmet os de forreste Slaglinjer, blev Himmelen og Omegnen hyppig oplyst af lysende Granater der sendtes tilveirs og beholdt sit Skin saa længe som et Minut eller endnu længer. Indimellem Brølene fra de svære Kanoner hørtes et ustanselig Bjæf, Bjæf fra Maskingeværene. Det var smaat bevendt med Natteroen.

Den Redningsstation som er overladt til vort Korps, bestaar af underjordiske Kamre, der er noksaa nær bombesikre. De saarede var bragt did før vi kom. Vi besøgte fem saadanne Stationer og hentet syv Soldater, der var saaret, men ikke værre end at de kunde sidde oppe. Saadanne kan som Regel vente indtil den regulære Natambulance kommer. Dersom en Soldat er haardt saaret, blir der telefonert efter Ambulance og en Specialvogn blir øieblikkelig affendt for at føre den Saarede til et Hospital.

Den 30te September.

Jeg fik i Opdrag at gjøre to Specialture idag. Det ene Hverv gjaldt at kjøre ud til Landsbyen L— og hente en Soldat der var blit syg og havde sterk Feber. Jeg førte ham til Hospitalet for smitsomme Sygdomme, hvorefter min Automobil blev grundig desinficert. Veien i Nærheden af L— er meget interessant. Paa den Side af Veien, som vender mod Slaglinjerne og Tyskerne er opstablet et høit Gjerde af Krat og Grene, saa tyske Speidere ikke kan se om der er nogen Færdsel paa Veien eller ikke. Grønmalet Seildug, forestillende Trær, er hængt over Veien med korte Mellemrum. Dette for at lure de tyske Speidere oppe i Luften; thi fra deres Høider ser denne Stas ud som et idyllisk Skogparti istedetfor hvad det i Virkeligheden er — en sterkt befærdet Landevei.

Den 1ste Oktober.

Idag kjørte jeg ud til vor Redningsstation nær L— i min Ambulance og havde Davignon med som Medhjælper. Denne Station ligger

bare omtrent 700 Yards fjernet fra de tyske Linjer. Vi kjører herud efter Tur. Denne Station bestaar af et underjordisk, bombefrit Rum, en Hule, gravet under Ruinerne af en gammel Herregaard. Kun et Hjørne af denne gamle Bygning staar igjen. Dette har været Kapellet og det indvendige af Værelset er næsten uskadt. I vor Hule under Ruinerne er der Telefonforbindelse med Skyttergravene, et Bord, hvorpaa vi kan spise, nogle Baarer samt nogle improviserte Senge, hvorpaa man kan faa lægge sig.

Davignon og jeg kom hertil omtrent Klokken 9 idagmorges og den Ambulance som vi afløste, kjørte da tilbage til Hovedleiren. Da Davignon og jeg gik over til Kjøkkenet i vor Station for at faa os lidt at spise, hørte vi Granater suse gjennem Luften. Nogle faldt og exploderte et Stykke foran os paa Veien. Efter at ha spist fik vi Bud om at føre en saaret Soldat til Lazarettet i A—. Denne Soldat var blit saaret af Splinter af den Granat, som vi saa falde og explodere paa Veien foran os. De

franske Kanoner nølet ikke længe med at svare paa denne Udfordring. Det hørtes som om alle Hauger der i Egnen var Fæstninger som udspydde Ild.

Den Soldat som blev saaret idag og som vi førte til Hospitalet, var netop kommet fra Skyttergravene og skulde reise hjem paa en kort men vel fortjent Ferie. Han var blit rammet i Hoften og hans Saar maatte være temmelig smertefulde; thi hvergang Ambulancen gjorde et lidet Kast, bad han saa inderlig om at vi maatte kjøre forsigtig, saa Vognen ikke kom til at skake mer end høist nødvendig.

Omtrent Klokken halv tre i Eftermiddag blev en af disse berømte franske 75 Millimeter Kanoner opstillet bare et lidet Stykke fra de Ruiner, hvorunder vi havde vor Station. Strax den var kommet i Stilling blev den tildækket af Grene og Kviste, for at de tyske Flyvere ikke skulde faa Øie paa den. En Telefonledning blev hurtig lagt fra Kanonen til Skyttergravene. Klokken tre skulde Bombardementet begynde, blev vi fortalt. Det sagdes at

1—Udsigt fra Franskmændenes første Skyttergrav i Retning mod Fiendernes Skyttergrave, der kun ligger etpar Hundrede Fod fjernet.

2—"Packard Touring Car", der "vendte Kolbøtte" paa Veien nær Verdun.

3—Løftende saarede Soldater op i Ambulancen. Der er en Skjærm over Benene for at ikke Tæppet skal hvile paa dem.

herfra, nemlig fra denne aabne Egn, var det eneste Sted, hvorfra man med Held kunde beskyde en vis tysk Stilling, hvorfra Tyskerne havde voldt de Franske alskillig Fortræd. Paa Klokkeslettet tre indtog en Officer og fire Artillerister Stilling ved Kanonen. Telefonisten satte sig i Forbindelse med Telefonisten i de forreste Skyttergrave. Alt var i Orden og Officeren gav Ordre til at fyre af. Med et skarpt Knald affendte den afholdte "75" sit første Budskab til Tyskerne. "For høit", lød det i Telefonen. Atter talte "75". "Til høire", kom det i Telefonen. Nu blev Kanonen stillet igjen og efter at den havde talt tredje Gang, kom der i Telefonen: "Truffet Stillingen akkurat!" Nu blev omtrent 100 Skud affyrt saa hurtig som mulig og da oplystes i Telefonen at den tyske Stilling var skudt fuldstændig sønder og sammen. Et Spand Heste blev øieblikkelig hentet og Kanonen med alt Tilbehør kjørt i Skjul, saa at da tyske Flyvere nogle Minuter senere fløi over Stedet for at udspeide, hvor den frække Kanon var opstillet, var de ikke istand til at finde noget

mistænkelig der kunde skjule en Kanon der i Egnen.

Mens vi stod og saa paa denne Kanonopvisning hørte vi pludselig et frygtelig Brag, en Explosion, lige bagenfor en af Haugene. Strax efter kom en Soldat løbende og berettet at to af hans Kamerater netop var blit dræbt af en tysk Bombe. Denne exploderte ikke, da den faldt, og Soldaterne, dels af Nysgjerrighed og dels for at forskaffe sig en liden Gjenstand til Minde om Tyskerne, var begyndt at banke paa den med en Hammer for at slaa den istykker, da den gik istykker af egen Drift og sparte dem Umagen. Disse to Soldater var blit frygtelig lemlæstet. Efter at de nødvendige Optegnelser var blit gjort, blev de jordfæstet paa en liden Gravplads, som tilhører Landsbyen.

Fra et Observationspunkt i Ruinerne af Stalden som havde tilhørt Herregaarden, hvorunder vi havde vor Station, kunde jeg se baade de franske og tyske Frontgrave noksaa tydelig. Ret som det var kunde jeg se en trind Torpedo, udskudt fra en Skyttergravmørser,

flyve gjennem Luften og kunde se Røg, Muld og Sten sprute i alle Retninger da den faldt og explodertе inden Fiendens Enemerker. Engang saa jeg en vældig, sort Røgsøile stige tilveirs. Det var uden Tvil et Mineskud, som var blit affyret.

Vi spiste en velsmagende Middag sammen med muntre og livsglade franske Soldater. Efter Maaltidet satte flere af dem sig til at spille Kort, mens de nød sine Cigaretter. En af disse er en katolsk Prest, en godlynt og paa samme Tid en meget praktisk Sjæl.

Nu skal jeg tilsengs, det vil si, krybe ind i min Sovepose, der ligger paa en Baare i et Hjørne af Hulen. Som Buggesang høres det evindelige Drøn fra det grove Skyts med Variationer spillet af Maskingeværerne høit oppe i Diskanten.

Den 2den Oktober.

Davignon og jeg kjørte tilbage til A— igjen idag Formiddag, idet vi var blit afløst af en anden Ambulancebesætning. Paa en Eng lige

udenfor Landsbyen A— saaes en hel Flok Officerer og Soldater ivrig beskjæftiget med at spille Fodbold. Udpaa Eftermiddagen førte jeg etpar saarede Soldater til et Hospital og stanset i Hovedleiren ved B— for at indta Middag. Det regnet hele Tiden udover Aftenen og dette gjorde Kjøringen noksaa besværlig. Dog, Regnet gjorde det vel neppe saa ubehagelig for mig som det gjorde det for en Flok tyske Fanger, der kom traskende gjennem Sølen, ledsaget af flere franske Konstabler tilhest. Det saa ud til at være en tung Marsch for dem. Paa Tilbageveien til A— fra Hospitalet fik jeg Tilladelse til at kjøre Benveien, istedetfor den lange Omvei, som jeg tidligere havde maattet kjøre, grundet paa at Tyskerne syntes at ha saa stor Fornøielse af at bombardere en liden Landsby, hvorigjennem denne korte Vei gik. Jeg kjørte saa fort jeg turde for ikke at spilde mer Tid end høist nødvendig paa denne farlige Vei. Netop som jeg var kommet til Landsbyen slog Maskinen sig vrang og Automobilen stanset. Efter at jeg havde klusset med den en liden Stund og

git den en ny Forsyning Olje, som vi altid fører med os i en liden Reservebeholder, ranglet den afsted igjen og naaet strax A—. I A— var der den Aften Koncert og Teaterforestilling i Barakkerne, der var blit omdannet til Teater for Anledningen. For at skaffe saavel Officerer som menige Soldater lidt Underholdning mens de faar sig nogle Dages Hvil bag Slaglinjerne fra det helseslidende Liv i Skyttergravene, faar man nu og da istand saadanne Aftenunderholdninger, noget som Soldaterne sætter stor Pris paa. Da mange dygtige Musikere og Skuespillere tjenestgjør i Krigen, blir disse anmodet om at optræ ved disse Koncerter og Forestillinger, en Opfordring som de med Fornøielse efterkommer. Man faar saaledes oftere Anledning til at lytte til ypperlige Præstationer ved disse improviserte Underholdninger.

En Nat for ikke længe siden bragte to franske Soldater en saaret tysk Soldat ind fra "No Mans Land" — den Strækning som ligger mellem de franske og tyske Skyttergrave — til Redningsstationen. Den stakkars Mand havde

ligget derude i Kulden og Regnet i flere Dage uden Mad og Drikke. Han var næsten død af Udmattelse, da han fandtes af vore Soldater. Han blev overlevert til Hospitalskorpset. Han fik sig Mad og varm Te, hvorved han kviknet til, og han var meget taknemlig for den ydede Hjælp.

Den 3die Oktober.

Idag kom jeg tilbage til vor Leir i Skogen nær B— og en anden Ambulance drog ud til A—. Paa Veien indover førte jeg tre saarede til Hospitalet i Suilly. Paa Veien dertil passerte vi en Koncentrationsleir for tyske Fanger, hvoraf der for Øieblikket er noksaa mange. Jeg la Merke til, at paa den ene Side af Leiren er der opstillet et Maskingevær til Brug i Tilfælde af at nogen af Fangerne gjør Forsøg paa at flygte.

Den 6te Oktober.

Idag er jeg herude ved Fronten som Whitney Warren's Assistent. I Eftermiddag

tog vi os en Tur gjennem en af de forreste Skyttergrave, ledsaget af nogle franske Soldater. Det var meget interessant; men det var ikke frit for at jeg skalv lidt i Knærne da vi passerte Steder, hvor tyske Bomber nylig var faldt og exploderet og havde ødelagt Forskansningerne og fyldt Graven med Muld og Grus. Fra disse forreste Skansegrave kunde vi gjennem dertil indrettede Observationshuller se over til Tyskernes Skansegrave der laa bare et Par Hundrede Fod fjernet fra vore. Der var ikke noget Tegn til Liv og Rørelse at se nogensteds og det var underlig at tænke sig til, at det at løfte Hodet lidt over Grøftekanten var omtrent ensbetydende med den visse, øieblikkelige Død. Hundreder af Øienpar holdt uden Tvil skarp Vagt med hver liden Strækning af vore Skansegrave, ligesom vore Soldater med Fingeren paa Aftrækkeren holdt Vagt med de tyske Linjer. En af disse Kanoner som særlig er bestemt for Skyttergravskrig blev affyret tre Gange mens vi stod i Nærheden. Vi kunde tydelig se Bomberne, hvorledes de gik i en Bue og faldt ned paa

Tyskernes Omraade, hvor de exploderte med et stort Brag. Der var baade Maskingeværer og en svær 240 Millimeter Kanon i den Løbegrav, hvor vi var. Demangeac, en kjæk, ung Sersjant, der kunde tale Engelsk, var vor Anfører paa Turen. Han var bare 19 Aar gammel, men havde været med i Krigen fra dens Begyndelse af. Denne unge Mand havde været med i Slag i Champagne og i Vogeserne samt havde tilhørt Besætningen i Fæstningen Veaux nær Verdun bare en kort Tid før den blev indtat af Tyskerne. Da vi paa Tilbageveien gik gjennem en af disse Løbegrave som forbinder Hovedskansegravene, hørte vi Susen af en Granat, der kom seilende over til os fra Tyskerne. Vi kastet os ned og gjemte os saa godt vi kunde. Granaten faldt og exploderte lige i vor Nærhed og vi blev grundig overdænget med Muld og Grus. Det var et Held for os at vi havde Staalhjelme paa Hoderne, ellers var vi nok blit ilde tilredt af alt det Grus som faldt over os.

Henimod Aftenen, efter at vi var kommet tilbage til Stationen, tog vi en Spadsertur

Redningsstation nær Verdun. I Forgrunden sees Resterne af en Ambulance, der blev splintret og sat i Brand af en tysk Granat.

hen over Veien i Retning af Ruinerne af en liden Landsby i Nærheden. Høit oppe i Luften kunde vi se Granater explodere i Nærheden af Flyvemaskiner og tillige høre "Puf, Puf, Puf" fra Aeroplaners Maskingeværer.

Her i Kjælderen har Soldaterne fordrevet Tiden med at spille Kort efter Supper. De har drukket ikke saa lidet "Pinard" (den almindelige Vin som uddeles til Hæren), saa de er noksaa lys vaagne. Det er næsten utrolig hvad de kan finde paa at disputere om og hvor ivrige de kan bli i at hævde sine Anskuelser, selv om det bare er Bagateller Diskussionen gjælder. De opfører sig som Barn i at erte hverandre. Alligevel er de prægtige unge Mennesker og jeg holder svært meget af dem.

Den 7de Oktober.

Vi forlod vor Station herude omtrent Klokken halv otte idagmorges. Da vi gik forbi den aabne Dør til det lille Kapel her i Ruinerne, kunde jeg se Soldater ligge knælende i Bøn indenfor og andre sad her og der og læste i sine

Bønnebøger eller Nytestamenter. Mange af Soldaterne har faat Øinene op for Nødvendigheden af at ha noget fastere at holde sig til og stole paa end at sætte al sin Lid til Kugler og Krudt.

Klokken ti Aften. Jeg er netop kommet tilbage fra Barakkerne, hvor der var Aftenunderholdning. Jeg fik se mange vakre Lysbilleder og desuden optraadte et ypperlig Orkester og gav et godt Program. Vistnok rumlet Kanontordenen ganske forskrækkelig i det Fjerne og overdøvet til sine Tider Musiken; men Musikanterne lod sig ikke paavirke deraf og ei heller gjorde dette noget Afbræk i Nydelsen for Tilhørernes Vedkommende.

Den 8de Oktober.

Paa Veien til B— idag passerte jeg en tysk Krigsfange klædt i en fransk Uniform. To franske Politikonstabler tilhest ledsaget ham. Tyskeren havde set sit Snit til at flygte fra en Koncentrationsleir og var allerede kommet omtrent 15 Mil fra Leiren da han blev indhentet

og knebet. Det maatte ha været noksaa ærgerlig og nedslaaende for ham at bli fakket efter at ha naaet saa langt og kommet saa nær sine Landsmænd. Ulykken for ham var vel den, at han maatte passere gjennem de franske Linjer før han kunde komme til de tyske.

Den 11te Oktober.

Atter er jeg i vor Station herude nær Skyttergravene. Kommandant Deteche afla os et Besøg i Formiddag og vi fik en interessant Samtale med ham. Han indbød os til Lunch hos sig, noget som vi selvfølgelig modtog med Fornøielse. Whitney Warren og jeg gik op til Kommandantens Bolig ved 12-Tiden. Han er tilhuse i en underjordisk Bolig. Han viste os sit Sovekammer, der var meget rigt og flot udstyrt. Vi spiste i et andet underjordisk Kammer. Foruden Verten og vi to Amerikanere var følgende Herrer tilstede: Oberst Woymel, Løitnant Saint O'Mer, en Læge med Rang af Kaptein samt etpar andre Løitnanter. Alle var overmaade elskværdige og Maaltidet var ud-

merket. Til Maden fik vi god Vin, til Kaffen fik vi en endnu finere Vin og som Afslutning paa Maaltidet fik vi noget fin-fin "Liqueur".

I Eftermiddag mens jeg sammen med nogle Soldater stod udenfor vor underjordiske Station og saa paa hvorledes Granater exploderte i Nærheden af et tysk Aeroplan, der var paa en Speidertur bag vore Linjer, hørte jeg pludselig en let Susen tæt ved mig og en Kugle faldt paa den yderste Kant af min Skulder og rullet ned paa Jorden ved mine Fødder. Den gjorde ikke nogen Skade. Det var dog heldig, at ingen af os blev rammet i Ansigtet af disse faldende Kugler, mens vi stod og glodde op i Luften paa Beskydningen af Luftskibet.

Den 18de Oktober.

Jeg er igjen i Redningsstationen ude ved Skyttergravene. Det regnet da jeg kom idag-morges og det har regnet hele Tiden siden, derfor har jeg holdt mig her i denne underjor-diske Hule det meste af Dagen. Jeg har for-drevet Tiden med at læse. Min fornemste

Lekture idag var "Bombardia". Dette er en Avis eller lidet Tidsskrift, udgit af Soldaterne i et af vore Artilleriregimenter og alt Arbeide forbundet med dets Udgivelse er udført i Skyttergravene eller lige ved. Det sælges til Soldaterne for etpar Cents Nummeret. Det udkommer "regelmæssig, naar dette er beleilig", og indeholder Dagens Nyheder, Fortællinger, morsomme Billeder, Vittigheder, Gaader, Digte, Avertissementer, deriblandt "Want Ads". Da Bladet er skrevet af Soldater og for Soldater, er det omtrent selvsagt at det er Feltlivet som næsten vies al Opmerksomhed. Det hænder ikke saa sjelden at nogen af de bedst kjendte Soldater i Regimentet gjøres til Gjenstand for lidt uskyldig Moro enten i Ord eller Tegninger. Hensigten er at gjøre Livet og Tilværelsen i Skyttergravene saa udholdelig som mulig ved at drive Gjøn med alle Gjenvordigheder og Ubehageligheder, saasom Søle, Regn, Rotter, Lus og exploderende Bomber. Selvfølgelig blir ikke Tyskerne — the Boches — som ligger

i Skyttergravene overfor vore, glemt hverken i Karikaturtegningerne eller i Læsestoffet.

Jeg var oppe i Officerernes Kvarter og spiste Middag sammen med Officerer som Kommandantens Gjæst. Det var særdeles hyggelig.

Idet jeg stod udenfor vor underjordiske Station her iaften blev lysende Granater sendt op i Luften med korte Mellemrum. Disse kaster et sterkt Skin og oplyser Omgivelserne i en vid Omkreds. De franske lysende Granater hænger i Luften en Minuts Tid, mens de tyske, der udkaster et sterkere Skin, falder strax de har naaet sin Høide. Forresten er her noksaa stille iaften. Kun af og til høres et Drøn fra en af de svære Kanoner som er gjemt hist og her i Bakkerne, og nu og da høres Rifleskud fra Skyttergravene. Mon disse var Dødsbudskab til en eller anden useet Fiende?

Ikveld sidder jeg her i Peiskrogen og drømmer og nynner paa gamle Visestubber, mens Soldaterne sidder og spiller Kort og indimellem diskuterer om Pavens Skjæg. Her sidder jeg noksaa tryg og tilfreds, omend der bare er en

halv Mils Vei over til "Tyskland". Mens jeg saaledes sidder her i den Stol, som det siges Kronprinsen pleiet at sidde i førend Tyskerne blev jaget ud af denne Egn, kom nogle Soldater fra Skyttergravene, pakket sit Habengut sammen, slængte det over Skulderen og drog afsted tilfods til T—. De havde nemlig faat sig en otte Dages Permission og nu gjaldt det at komme hjem hurtigst mulig.

Den 20de Oktober.

I Eftermiddag tog jeg mig en længere Spadsertur i Omegnen af A—. Ikke langt fra Byen la jeg Merke til hvorledes man holdt paa at omkalfatre en stor Laavebygning og indrette den til et Klubhus og Festivitetslokale. Man forsøger paa alle mulige Maader at gjøre Feltlivet saa hyggelig som mulig for Soldaterne for ogsaa derved at holde deres Mod oppe. Paa en Eng i Nærheden holdt en Flok Soldater paa at spille Fodbold, et Spil som Soldaterne aldrig synes at være for trætte og udmaset til at ta Del i. Jeg saa saaledes en Dag en Flok Soldater

netop tilbagevendt til Fronten fra et kort Orlov. Alle syntes at være trætte efter en lang Marsch; men de la sine Byrder, saavel legemlige som aandelige, fra sig og spillet Fodbold i en stiv Time og dette syntes at forskaffe dem Hvile saavel for Legeme som Sjæl. Mens Fodboldspillet gik for sig var der en betydelig Aktivitet oppe i Luften; men denne blev ganske uænset af Spillerne. I Retning af Slaglinjerne kunde jeg se noksaa mange Aeroplaner og tillige Røgen fra Granaterne da disse exploderte i Nærheden at Luftskibene. "Anti-Aircraft"-Kanonerne holdt et svare Leven og næsten overdøvede Lyden fra Aeroplanernes Maskingeværer. Indimellem signalisertes fra Aeroplanerne ved Hjælp af forskjelligfarvede Lyskugler, som kastedes ud.

Den 23de Oktober.

Netop som jeg havde spist Lunch idag fik jeg Bud om at komme til P. C. 14 saa snart som mulig. Ankommet dertil fandt jeg, at det var en fransk Soldat som var blit rammet af en Granat. Begge Ben, Hodet samt det øvrige af

Tyske Krigsfanger paa Vei til Koncentrationsleiren bag Slaglinjerne efter Slaget ved Verdun den 15de December. Man merke sig Sølen som de maa trakke gjennem.

Kroppen var ilde tilredt og han var bevidstløs. Jeg bragte ham til A—; men maatte vente i flere Minuter før Lægen kunde komme. Manden skiftet Farve i Ansigtet mens han laa der og vi troede sikkert at det var Dødskampen vi var Vidne til. Men pludselig aabnet han sine Øine og spurgte paa Fransk: "Hvor er jeg?" Da Manden trængte øieblikkelig Lægebehandling, blev han ført til Hospitalet her, hvor de nødvendige Operationer blev foretat.

Mens jeg lidt senere paa Dagen stod og puslet med min Automobil kom en fransk Soldat hen til mig og sa paa Engelsk: "Hello, sport; how's everything?" Denne Fyr havde været i Amerika i fire Aar og femten Aar i England og desuden havde han været Sjømand. Han havde været med i Krigen siden i August 1914 og havde kjæmpet i Slaget ved Marne, da "Hunnerne" kom saaledes at man fik se dem. Han fortalte at han og tre andre Franskmænd var lidt afsides, da henved 40 Tyskere avancerte mod dem. Vi kastet os ned og skjød saa godt vi kunde, sa han. Han følte sig forvisset om at ha

gjort det af med mindst 1 Tysker. Men han havde da kjæmpet i flere Dage og var frygtelig træt, og saa begyndte det at gaa galt. Hans Øine var blit beskadiget og hans Arme og Hænder var blit bedærvet. Desuden var han rammet i Maven af en Kugle, saa der ikke var synderlig meget tilovers af ham, der var i brugbar Stand. Han laa derefter omtrent et Aar paa et Hospital, før Saaret efter Kuglen i Maven blev lægt. Da han kom tilbage til Fronten fik han ved tre forskjellige Anledninger hæderlig Omtale for udvist Tapperhed. Da jeg spurte ham om han ikke vilde gi en nærmere Beskrivelse af disse Bedrifter: "Aa, det kunde ikke være noget at snakke om," mente han; "men siden De spørger derom, kan jeg gjerne fortælle hvorledes det gik til at jeg fik min første Krigsmedalje — "Croix de Guerre". Jeg fik den fordi jeg, sammen med nogle andre, forblev i 48 Timer paa et Sted, som vi vidste var underminert af Tyskerne og at de kunde finde paa at antænde Lunten til Minen i hvilketsomhelst Øieblik som gik og at vi derved kunde bli sendt ind i Evig-

heden. Det var ikke nogen glimrende Helte-bedrift og sandt at si var baade jeg og mine Kamerater temmelig nervøse under vort Op-hold der."

Omtrent Klokken halv fem i Eftermiddag fik jeg atter Bud om at komme til P. C. 14 saa fort som mulig. Det begyndte alt at mørkne og jeg kjørte derfor saa fort som jeg vovet for at komme frem før det fuldstændige Mørke faldt paa. Den saarede Soldat, som jeg fik i Opdrag at føre, havde faat Brud paa Hjerneskallen og hans Hode var foreløbig forbundet og tilhyllet. "Før ham til Hospitalet saa fort som mulig, men paa samme Tid kjør saa forsigtig som det lar sig gjøre," var de Instruxer, jeg fik. Sol-daten havde øiensynlig ogsaa faat indvortes Be-skadigelser; thi Blodet strømmet fra hans Mund ved hvert Aandedrag. Han var i bevidstløs Tilstand og der var ikke noget Haab om at han kunde leve ret længe. Ankommet til A— maatte jeg vente flere Minuter paa Hovedlægen, der skulde undersøge Patienten og derpaa anvise, hvorhen han skulde føres. Jeg fik Befaling til

at føre ham til Felthospitalet i M—. Jeg blev ærgerlig over dette, som det syntes mig, unødig lange Ophold i A—. Manden kunde jo dø i næste Øieblik. De fleste franske Hospitaler er, saavidt jeg ved, meget prompte og styres med megen Dygtighed. Dette i A— er dog en Undtagelse, hvad expedit Behandling angaar. Der var endnu Liv i Manden da jeg kom frem med ham til Hospitalet i M—. Han aandet dog med stort Besvær, da hans Mund og Næse fyldtes med Blod.

Den 24de Oktober.

Idagmorges kjørte jeg fra A— ud til vor Redningsstation igjen. Jeg la Veien gjennem S—, men kom helskindet frem. Omtrent Klokken halv ti kom en Soldat og fortalte, at en Soldat i den forreste Løbegrav var blit alvorlig kvæstet, men at der ikke var nogen der som forstod sig paa at yde ham Hjælp. Mr. Parsons, min Ledsager, foreslog at vi skulde gaa derud og forsøge at gjøre hvad vi kunde for den saarede Soldat; men netop da fik vi

Underretning om, at den Saarede var blit ført paa Baare til P. C. 14, og der hentet vi ham i Ambulancen. Denne stakkars Mand var blit frygtelig lemlæstet. Hodet, Legemet, begge Arme og begge Ben var skrækkelig tilredt. Han havde faat lidt "first aid" Behandling. Hans ene Ben var forbundet med Bandager mens en Rem var vundet om det andet for at stanse Forblødningen. Begge hans Forarme var bundet sammen og fæstet til et Bordstykke saaledes at Armene blev strakte op over Hodet. Han var bevidstløs; men efter at han var blit lagt tilrette i Ambulancen kom han til Samling igjen, aabnet Øinene, stønnet haardt og bad os vende hans Ben, da det gjorde saa ondt. Begge hans Ben var brudt, men vi søgte at lægge dem i den bedst mulige Stilling. Han søgte selv at være behjælpelig med at faa en lidt anden Stilling paa Baaren; men dette orket han ikke, faldt tilbage udmattet paa Leiet og lukket Øinene. Vi skyndte os afsted til Hospitalet i A— saa fort vi kunde med forsigtig Kjøring. Da vi aabnet Døren til Ambulancen efter at være

kommet til Hospitalet, fandt vi Manden død. Han var kommet bort fra en Verden, hvor Mennesker mishandler hinanden paa en saa gruopvækkende Maade.

I Eftermiddag gik Parsons og jeg ind i Gravlunden her for at se os om. Mr. Parsons var især interessert i en tysk Soldats Grav. Denne Tysker var fra Villiers, og det var der at Parsons først sluttet sig til det amerikanske Ambulancekorps. Denne Tysker vilde overgi sig som Fange, men blev skudt og dræbt af en vagthavende Neger, der ikke forstod Tyskerens Hensigt.

Det var ved 9-Tiden iaften at jeg gik ud for at faa lidt frisk Luft ind i Lungerne før jeg gik tilkøis. Borte i Bakkeheldet paa den anden Side af Engen, der hvor de svære Kanoner ligger indgravet, merket jeg Signallys, korte og lange, lange og korte Lysglimt. Hvad de fortalte havde jeg ingen Anelse om. Kanoner fra Bakken derborte udspyr sine Ladninger og jeg kan høre Granaterne suse gjennem Luften over mit Hode. Paa den Side, hvor Tyskerne for

Tiden er tilhuse, opsendes en lysende Raket eller Lysbombe. Hele Omegnen blir sterkt belyst i de faa Øieblikke den er oppe, saa jeg kunde tydelig se Konturerne af Skyttergravene omtrent en halv Mils Vei herfra. Mens Lyset brænder spytter Maskingeværerne i et væk. Maaske en eller anden stakkars Soldat har faat i Opdrag at begi sig ud paa "No Mans Land" for at udspeide Terræn og Forholde, eller i et andet Ærinde. Pludselig overraskes han af dette blændende Lys og blir en let Skydeskive for dem som ligger paa Vagt. Dette som foregaar her i min umiddelbare Nærhed er uden Tvil kun en stereotyp Gjentagelse af det som foregaar Nat efter Nat langs hele Strækningen lige fra Schweiz til Nordsjøen.

Efter at dette kunstige Lys slukner, synes Mørket saa meget intensere. Mens jeg stod der og lyttet til Kanontordenen og Granaternes Susen gjennem Luften i sit dødbringende Ærinde samt fordybet i Funderinger over hvad dog i Grunden Meningen kunde være med dette frygtelige Skuespil, skvat jeg ved at føle

noget krybe over mine Fødder. Det var for mørkt til at se hvad det var; men antagelig var det bare en stor Rotte, da det myldrer af dem her allesteds.

Atter kaster disse kunstige Nordlys et blankt Lysskjær over Egnen. En Trop Soldater drar hen ad Landeveien, der gaar lige forbi Stationen. De er paa Vei til Skyttergravene. Mon de vil kunne marschere tilbage, eller mon de vil maatte føres tilbage i Ambulance? Kanske de slet ikke vil komme tilbage, men bli jordfæstet paa en af de mange smaa Gravpladse, der er indviet nær Fronten. Her vil de da faa hvile i Fred i Nærheden af det Sted, hvor de bragte sit største Offer for det Frankrige, som de elsket saa høit.

Den 31te Oktober.

Paa Veien til A— i Eftermiddag stanset jeg lidt for at se paa et Regiment bli mønstret af General L— og tillige se ham uddele Dekorationer til enkelte af Soldaterne. Den store Eng ved Siden af Veien var næsten bedækket af Soldater. De forskjellige Kompanier med sine

En Teaterforestilling og Aftenunderholdning inden Skudvidde fra tyske Kanoner.

respektive Kapteiner tilhest i Spidsen, var saa-
ledes opstillet, at det hele dannet en stor Fir-
kant. Alle disse Tusener af Soldater var klædt
i sine Kampagnemunderinger, med Randsel paa
Ryggen, Gasmaske hængende ved Beltet og
Staalhjelm paa Hodet. De lange, blankpudsede
Bajonetter, der var paasatte Geværerne, glitret
i det vakre Solskin. Regimentets Musikkorps
var opstillet nær det ene Hjørne af denne væl-
dige, levende Rektangel.

Pludselig saaes Frankriges trefarvede Flag
over Aasryggen paa den anden Side af Engen.
Et Øieblik senere kom en Flok Ryttere, i hvis
Midte Flaget var, frem og red i Gallop henimod
det opstilte Regiment. Generalen, paa en ual-
mindelig prægtig, hvid Hest, red i Spidsen.
Trompetererne blaaste en Fanfare saa det
ljomet i Bakkerne, Trommeslagerne slog Hvirvel
som om det gjaldt Livet, og saa med engang
istemte det prægtige Regiments "Band" Mar-
seillaisen. Som ved et Trylleslag stod hele Re-
gimentet i Salutstilling, Soldaterne holdende
sine Geværer foran sig og Kompanicheferne, der

sad tilhest, sad med dragne Sverd pegende opad. Generalen med sin Stab red ned gjennem Midten af den opstillede Rektangel, hilsende til alle Sider. Musiken holdt inde og et sønderflængt Krigsflag blev baaret af en liden Trop Soldater hen til Midten af Engen og opstillet foran Generalen. En liden Trop Soldater steg frem fra Rækkerne og blev ligeledes opstillet foran Generalen. Hver enkelt af disse Soldater havde udført en eller anden Heltedaad, hvorfor han i Regimentets Paasyn skulde faa Belønning. Trompetererne gav nogle Stød i sine Instrumenter, Trommeslagerne slog Hvirvel, hvorpaa Generalen, der var steget af sin Hest, tilfods gik over til de opstillede Soldater og egenhændig fæstet Krigsmedaljerne paa dem. Nogle fik "Legion d'Honneur", andre "Medaille Militaire" og atter andre "Croix de Guerre". Efter at Generalen havde fæstet Medaljen paa Soldatens Bryst, gav han ham et Kys paa hver Kind. Da Belønningerne var uddelt, spillet Musiken atter Marseillaisen og hele Regimentet indtog Salutstilling, idet Generalen red bort.

Den 5te November.

Det er ganske spændende at staa udenfor Stationen her og lytte til Susningen i Luften fra de store tyske Granater. Omkring 30 blev sendt i Retning af Byen R— for en liden Stund siden. Omtrent samtidig aabnet de franske Batterier der i Haugerne en frygtelig Ild paa de tyske Skyttergrave. Skydningen varte bare i nogle faa Minuter. Jeg kunde se Granaterne explodere over de tyske Løbegrave.

Idag er jeg her sammen med Mr. Flagg, der ifølge en Forandring i Ordningerne reiser tilbage til A— igjen iaften, hvorpaa en af de andre kommer herud. Idag spiste vi Lunch hos Kommandanten igjen og som vanlig fik vi os et ypperlig Maaltid Mad og fik tilbringe en hyggelig Stund der. Mens vi sad ved Bordet fik Verten Besøg af Mr. Harjes, Mr. Norton og Jack Philipps tilligemed en fransk Løitnant, der blev introducert som Chef for vort Ambulancekorps.

Den mest spændende Oplevelse jeg har havt

paa lang Tid fik jeg mig idagmorges, da jeg kjørte herud fra A—. Jeg var alene i Automobilen og lod Tankerne løbe hvor de vilde. Blandt andet holdt jeg paa at undre mig over om Tyskerne i Grunden virkelig var saa morderiske, som de har faat Ord for at være. Nei, tænkte jeg, naar alt kommer til alt vil man nok finde, at de er godslige og snille Mennesker, der ikke gjør nogen den mindste Fortræd. Men et Minut senere var jeg kommet paa andre Tanker og maatte erkjende for mig selv, at min tidligere venlige Stemning og milde Dom over Tyskerne var lidt forhastet. Jeg var kommet forbi Landsbyen L—, som Tyskerne siges at ha slig Fornøielse af at bombardere, og tillige forbi de franske Batterier i Bakkerne paa denne Side af L—. Jeg var netop kommet til den Veistrækning, som er søgt dækket og skjult ved at opstable Krat og Grene langs den. Der er dog en kort Veistub, som jeg har en Anelse om kan sees fra Tyskernes Linjer, og jeg var netop kommet dertil da jeg hørte den velkjendte Susen i Luften tæt ved mig og lige efter fik jeg høre et frygtelig

Brag som af en vældig Explosion. Oppe paa en Haug ved Siden af Veien, omtrent 100 Fod fra hvor jeg befandt mig i Øieblikket, steg en svær Søile af Røg, Muld og Grus tilveirs. Inden et Sekund begyndte Smaasten at hagle paa Taget af Ambulancen og omkring Ørene mine. Der er en nokfaa sterk Stigning paa Veien derfra til Stationen. Jeg tænkte en anden Bombe kunde komme sættende efter denne første endog i næste Øieblik, saa det var bedst at skynde sig afsted. Jeg gav den gamle "Ford" al den Gas den kunde svælge og ramlet afsted saa fort den orket, skjønt jeg syntes det gik ulidelig langsomt. Alligevel, frem kom vi, hæseblæsende, baade "Ford"en og jeg. Baade Flagg og Buck kom ud for at møde mig. Min "Ford" lod jeg staa der og ramle efter at jeg var kommet frem. De spurte mig, om der var noget iveien med Maskinen, de syntes den bar sig saa ilde. "Maskinen er all right," svarte jeg. "Det som Dere hører banker er ikke "Ford"en, men mit Hjerte!" Derpaa fortalte jeg om Tildragelsen paa Veien hid.

Den 6te November.

Iaften fulgte jeg Mr. Flagg som dennes Medhjælper paa de natlige Ture til Hospitalet med Saarede. Da vi maatte kjøre uden at ha Lys tændt, var det nødvendig at kjøre meget langsomt for at undgaa Sammenstød med Ammunitions- og Proviantvogne, der kom og gik i en ustanselig Strøm. Mens vi holdt udenfor det militære Hospital i L—, hørte vi pludselig denne frygtede Susen i Luften komme nærmere og nærmere indtil den opløste sig i et skrækkelig Brag ganske tæt ved. Dette gjentog sig flere Gange og Muld, Grus og Sten fløi omkring os i en ubehagelig Nærhed. Tyskerne havde altsaa foretat sig at bombardere Byen igjen. Vi havde fire saarede Soldater i Ambulancen. Heldigvis var de ikke værre, end at de kunde sidde i opreist Stilling. Vi skyndte os med at faa dem ind i en bombefast Hvælving under Ruinerne af et Hus. I mindst en halv Time holdtes Bombardementet gaaende; men saa blev det stille. Vi kravlet os op paa Overfladen for at se hvad der kunde være igjen af Byen og af Ambulancen.

Heldigvis var Ambulancen i god Behold, skjønt flere Granater var faldne og exploderte ganske nær hvor den stod. Skyndsomst mulig fik vi de Saarede op i Ambulancen og drog videre.

Den 7de November.

Klokken syv idagmorges kom et Bud fra Hospitalet ind i vort Sovekvarter med Underretning om, at den Ambulance, hvis Tur det var at gaa til B—, skulde afgaa strax og ta en alvorlig syg Soldat med til Souilly. Da det var min Ambulance som stod for Tur, stod jeg op og begyndte at prøve Maskinen. Denne skabte sig vrang og vilde ikke røre paa sig. Veiret var temmelig koldt og den tjæreholdige Olje, som var brugt, var størknet til, saa næsten alle Dele af Motoren var ligesom groet sammen. Efter at jeg havde stræbet med den en Stund uden at kunne faa Liv i den, kom Simmonds til med sin "Packard" og tog min "Ford" paa Slæb. Paa det Vis fik vi endelig "Ford"en kviknet til saapas, at den kunde gaa af egen Drift. Vi hentet den syge Soldat og begav os paavei til Souilly.

Da vi kom til en brat Bakke ved M—, maatte vi faa nogle Soldater til at skyve paa Ambulancen for at faa den op Bakken. Vi havde vor fulde Hyre med at holde Maskinen gaaende Resten af Veien, og netop som vi kom frem udbrændte et af Svinghjuls-Lagrene. Da vi havde afleveret Patienten, mødte vi til al Lykke Joe Roof, der førte en saaret tysk Soldat. Han tog min "Ford" paa Slæb tilbage til Stationen i Skogen nær B—.

Den 9de November.

Den nye franske Løitnant, som staar i Spidsen for vort Korps, synes at være "right on the job". Strax han fik se hvor daarlige og ubehagelige vore Kvarterer i Skogen nær B— var, særlig paagrund af den megen Søle der i Egnen, la han sig i Sælen for at finde os et mer passende Sted med den Følge at igaar blev vi indkvartert i en Bondegaard i den nærliggende Landsby C—. Vort Sovekvarter er oppe paa Kvisten, som Bonden, under normale Forhold, bruger til "Granery".

Levningerne af et fransk Batteri efterat Tyskerne var blit færdig med det. Dette var nær Verdun.

Den 14de November.

Da "Gutterne" herom Dagen kom ind fra Skyttergravene ved A— og P— berettet de om en sjelden stor Aktivitet i disse Egne i de sidste Dage. Nogle havde været med i et Angreb med Gas. Franskmændene havde udsendt Gasskyen; men pludselig snudde Vinden om og blaaste Gasen tilbage paa de franske Linjer.

Da Bush og Philipps gjorde en Eftermiddagstur til Fronten var Veien mellem T— og R— under Bombardement. Mudder og Grus faldt om Ørene paa dem, men de kom frem helskindet. Mens de var i T— faldt nogle Granater der. En af disse Granater faldt lige over en "Abei" eller en af disse underjordiske Huler, der er gravet til Beskyttelse mod Bomber. I dette Tilfælde blev dog fem Personer dræbt og flere blev saaret. Nogle af Mændene, som var i Hulen, havde staat udenfor, da Bombardementet begyndte, men havde faat Befaling til at gaa under Tag. Muligens var de ikke blit dræbt, hvis de havde staat udenfor; men paa

samme Tid er det dog altid klogest at begi sig ned i et "Abri", naar Granaterne begynder at explodere i ens Nærhed. En af de Soldater, som dræbtes i Hulen, var en kjæk, ung Mand, som jeg var blit kjendt med og som pleiet at synge paa Koncerterne i A—.

Den 17de November.

Iaften sidder jeg ved den aabne Peis her i den underjordiske Station i P—, spiser "Fudge" og samtaler med Bill Bullard. Noget grovt Sukker, Chokolade og lidt Smør blev overladt os af Proviantforvalteren og i Eftermiddag, mens Bill holdt paa at reparere sin Automobil, lavet jeg lidt "Fudge", som virkelig blev bedre end jeg havde ventet. Mens jeg holdt paa at koge denne over det aabne Ildsted, holdt franske Artillerister paa at skyde efter en tysk Aeroplan, der seilet høit oppe i Luften, men lige over vore Linjer. En Splint fra en Granat faldt ned gjennem Skorstenen, traf Gryden hvori min dyrebare "Fudge" holdt paa at koge, og havde saa nær væltet hele Stasen.

Bullard og jeg er alene her idag, idet den Hærafdeling, hvortil vi er knyttet, forflyttes i disse Dage til et andet Sted og nye Tropper indtar dens Sted. Disse nye Soldater synes at være fuldstændig ukjendte med Forholdene her og har heller ingen som kan gi dem den nødvendige Besked. Dersom Tyskerne vilde gjøre et Angreb i denne Egn nu, ser det ud som om de uden synderlig Vanskelighed eller Modstand kunde rykke frem nogle Kilometer. Dersom Tyskerne vilde gjøre et Natangreb, kunde det let hænde, at naar vi vaagnet, vilde vi befinde os inden tysk Territorium.

Den 26de November.

Nu er vi kommet til en liden Landsby som heder Erige St. Dizier. Den ligger omtrent 30 Kilometer fra Fronten. Vi har allerede opholdt os her henved en Uge og venter at faa ligge i Ro her etpar Uger til for at Tropperne kan bli udhvilt før de sendes ind i det paatænkte Angreb.

Tre nye "White" Automobiler sendtes til os fra Paris igaaraftes. Mr. Philipps, Chefen

for vort Korps, tilbød mig en af dem; men jeg foretrækker heller at vente og faa en "Packard" lidt senere. Fortiden er jeg med at kjøre Stabens "Touring Car".

Planen var at jeg idag skulde ha kjørt ud til Verdun. Istedet for dette fik jeg i Opdrag at skydse Løitnanten og Hovedlægen for vor Afdeling til Commercy. Løitnanten synes at tro, at den som kjører er en almindelig Chauffør. Han gav Mund idag fordi et af Tæpperne ikke var saa rent, som det burde ha været.

Den 2den December.

Det var en meget flau Taksigelsesdag vi tilbragte iforgaars. Vi fik ikke engang bedre Mad end vi faar til hverdags. Nu er Klokken 10 om Aftenen. Her har jeg nu siddet en hel Time og klimpret paa min Mandolin, som Mr. Harjes igaar bragte mig fra Paris. Mine Kamerater sover og nogle snorker rent afskyelig.

Den 4de December.

I Eftermiddag var jeg udsat for et noksaa alvorlig Ulykkestilfælde. Idagmorges faldt om-

trent to Tommer Sne. Veiene blev for det meste noksaa "slushy" og paa nogle Steder, hvor Sneen ikke smeltet men blev pakket haardt sammen, gjordes Veiene meget glatte. Omtrent Klokken fem var vi paa Hjemvei fra en Tur i Retning af Verdun. Jack sad ved Styrehjulet. Løitnanten, Hovedlægen og jeg var de andre Personer i Automobilen. Vi kjørte med betydelig Fart og da vi kom til et islagt Stykke af Veien, gled Automobilen og væltet ud i Grøften ved Siden af Veien. Automobilen væltet fuldstændig over, saa den hvilet op ned. Dens "Top" var dog oppe og det blev os til Beskyttelse mod at faa den tunge "Touring Car" hvilende paa os. Vi kom os alle ud og fandt at ingen af os var kommet nævneværdig tilskade. Jeg var bange for at der skulde gaa Ild i den væltede Automobil, men heldigvis blev ikke dette Tilfældet.

Den 10de December.

Det slog mig nu at det er Søndag idag. Der gjøres ikke nogen Forskjel paa Søndag og

Mandag her ved Fronten. Det samme Arbeide udføres paa Søndag som paa andre Dage.

Der skulde ha været afholdt en Mønstring af vort Korps for nogle Dage siden ved en General. Vore Automobiler blev vasket og oppudset og opstillet langs Veikanten. Vi Kjørere gjennemgik samme Proces og stod der stive og stramme med Staalhjelm paa Hodet og Gasmaske hængende ved Beltet. Denne sidste Indretning er just ikke nogen "thing of beauty", og de fleste af os tar os bedre ud naar vi har den hængende ved Beltet end naar vi bærer den for Ansigtet. Generalen fik dog Forfald, saa vi blev mønstret af Hovedlægen og en Løitnant som Generalens Stedfortrædere. Denne Løitnant bragte os en Takkeadresse fra Generalen for den heltemodige og ufortrødne Maade hvorpaa vi havde udført vort noble Arbeide. Han bad os tillige om at holde os i god Beredskab; thi vi vilde bli opfordret til at udføre anstrengende og farefuldt Arbeide i nær Fremtid.

Iaften tog jeg mig en lang Spadsertur,

hvorefter Bill Bullard, Kennett Philipps og jeg satte os til at synge og spille paa Mandolin.

Dette er sidste Nat vi skal opholde os her i Erige St. Dizier, da vi skal flytte imorgen tidlig. Siden hint Uheld, da Stabens "Touring Car" væltet og kom i Ustand, har jeg kjørt en "Selden Truck" og ført Olje og Proviant. I Eftermiddag læsset jeg paa min Truck for at ha alting fix og færdig til Flytningen. Vi har faat Paabud om at staa op Klokken halv sex imorgen og begi os til Senoncourt, hvor den Hærafdeling, hvortil vi er knyttet, ventes at bli holdt i Reserve nogle Dage inden det anstundende Angreb.

Den 12te December.

Vi kom til Senoncourt idag Formiddag. Kennett Philipps, der kjørte en "Peugeot" Kjøkkenvogn, havde et Uheld med sin Vogn og jeg maatte ta hele Udstyret paa Slæb. Vi har faat Ordre til at flytte til Egnen ved Dugny imorgen tidlig, saa vi maa nok staa op Klokken

halv sex igjen. Vi venter at komme i aktiv Tjeneste der.

Jeg har vist glemt at notere, at Jack Philipps, vor Chef, blev sendt til et Hospital i Paris igaar, lidende af Gulsot. Det antas, at han paadrog sig denne under vor Automobilulykke forleden.

Den 13de December.

Nu er jeg tilhuse i Chateau Villemont, der ligger ved Floden Meuse lige overfor Verdun. Gaarden eiedes tidligere af en Tysker og Hovedbygningen er ikke saa ilde medfaren, skjønt nogle af de tilstødende Huse er skudt sønder og sammen og ligger i Ruiner. Vi faar opholde os i en varm Stue og jeg har fundet mig et koselig lidet Kot til Sovekammer.

Den 14de December.

Jeg er netop kommet tilbage fra Bar-le-Duc, hvorhen jeg reiste idagmorges for at hente Kenneth Philipps' "Ford", der var under Reparation der. Vi forlod Bar-le-Duc omtrent

En Del af Byen Verdun. Domkirken sees i det fjerne.

Klokken halv ni iaften. En Læge kjørte sammen med Davignon i dennes Automobil og Hetzel kjørte med mig. Vi var ikke kommet langt, før noget kom i Ulave paa Maskinen. Efter at dette var ordnet gik det glat en Stund; men saa sprang en Hjulring. Da vi havde raadet Bod herpaa, skapte Lysene sig vrange. Dette blev ogsaa rettet paa. Fra Souilly til Dugny kjørte vi i en forrygende Snestorm. I Dugny forlod Lægen os. Der mødte vi J. Roof og Kenneth Philipps, der havdeført saarede Soldater fra Verdun til Kirken i Dugny. De fortalte, at det var begyndt at gaa livlig til i den Egn hvor vort Korps var stationert. Det lar til at Franskmændene angriber iaften og det siges at et andet Angreb er planlagt for imorgen tidlig. Drake fortalte mig, at imorgen skal vi begynde at kjøre den Vei, som gaar paa den anden Side af Høien bortenfor Verdun. Det betyr at vi vil faa fuldt op at bestille og at der vil bli nok af tyske Granater til at explodere rundt Ørene vore til at fordrive al Kjedsommelighed og Ensformighed.

Den 15de December.

I to Timer, fra Klokken 9 til 11 idag, var der et forfærdelig Bombardement og over den store Høi paa den anden Side af Meuse, lige overfor hvor vi bor, hang der en tyk Røgsky, foraarsaget af exploderende Granater. Der har været mange Observationsballoner oppe. Man kan paa adskillig Afstand se hvor Slaglinjerne er ved at lægge Merke til disse ankrede, pølseformige Balloner som hænger og svinger høit oppe i Luften. Der er et Utal af Luftskibe oppe. Foruden de sagteseilende Observationsaeroplaner flyver der Sværme af smaa Kampplaner paakryds og paatvers. Disse smaa Tingester gaar med rasende Fart. Af og til kan vi høre Lyden af de hurtigskydende Maskingeværer, som disse Kampplaner er forsynt med, og ret som det er kan vi se den sorte Røg fra exploderende Granater som Tyskerne affyrer paa de franske Flyvere. Det er kun sjelden at tyske Flyvere vover sig ind over de franske Linjer, saa vore Antiaeroplankanoner faar noget at bestille.

Vore Ambulancer har været paa Farten

hele Dagen og Kjørerne meddeler, at der har været en svare Kamp. Veiene er blit ramponert af Bomber og det har hændt flere Gange at Bomber er faldt i Nærheden af hvor en Ambulance befandt sig. Da Pierce kom kjørende paa en af sine Ture faldt en Granat paa Veien lige foran ham, saa baade han og Automobilen blev overdænget med Grus og Smuds.

En af Kjørerne var nødt til at gjøre Holdt, mens Veiarbeidere fyldte et digert Hul, som en Bombe en kort Tid i Forveien havde sprængt midt i Veien, uden at levne Plads til at passere paa Siderne. Nogle af Ambulancekjørerne havde nu stræbet i 24 Timer itræk, og det er ikke til at fortænke dem i at de klaget over Sult og Træthed, da de blev afløst. Da jeg for Øieblikket ikke har nogen Ambulance, har jeg tjenestgjort som Kjører af en Proviantautomobil. Jeg har dog Haab om at faa en Ambulance anvist imorgen.

Vore Gutter, der kommer hid fra Slaglinjerne, beretter at Franskmændenes Angreb var vellykket og at de opnaaet det de havde sat sig

som Maal. Tropperne har avancert tre Kilometer, indtat to Landsbyer og tat omkring 7000 Tyskere tilfange. Veiene er fyldte med tyske Fanger, der marcherer tilbage fra Fronten. De er overladt fuldstændig til sig selv. Hverken Soldater eller Politi ledsager dem. De synes at være vel tilfreds med at være udenfor Skudvidde, selv om de er Krigsfanger. Mange er meget unge, bare Unggutter, og nogle synes at være fuldstændig vetskræmte. Flere af vore Ambulancer havde faat sig et større Forraad af tyske Hjelme. Disse havde de faat fra Fangerne langs Veien. Saarede blir ført fra vore Frontlinjer og vore mest fremskudte Redningsstationer paa Trillevogne og Baarer af tyske Fanger. De har udført dette farefulde Arbeide meget samvittighedsfuldt.

Med Hensyn til Franskmændenes Behandling af tyske Krigsfanger kan jeg oplyse, at jeg har set ikke saa lidet af denne Side af Krigsførselen, og ikke i noget Tilfælde af det som jeg har set har tyske Krigsfanger noget at beklage sig over. I de allerfleste Tilfælder faar de tyske

Krigsfanger samme Behandling som de franske Soldater. Det er let at skjønne at det er gavnlig for den franske Hær at behandle sine Krigsfanger humant; thi naar Rygterne om en saadan god Behandling naar tilbage til de tyske Hære, vil de tyske Soldater ikke stritte saa haardt imod at bli tat tilfange. Efter Slaget var jeg Vidne til hvorledes mange franske Soldater, der la Merke til den ynkelige Forfatning, hvori saa mange af de tyske Fanger befandt sig, grov ned i sine Randsler og drog frem smaa Blikæsker med Fødevarer og Cigaretter, som de overrakte dem. Mellem de tyske Fanger og de franske Soldater saaes ikke Spor af noget personlig Fiendskab og det var ingen Sjeldenhed at se, at de samme Mænd som kort Tid i Forveien havde staat mod hinanden som Fiender og med fast Forsæt at dræbe hinanden, udvisste hinanden Høfligheder og tiltalte hinanden spøgende.

Hele Tiden mens dette Slag stod paa var vore Ambulancer uafbrudt i Bevægelse. De saarede blev lagt paa Baarer og ført til smaa underjordiske "Dressing Stations", hvorfra,

efter at deres Saar foreløbig var blit forbundet, de bares til vore Automobiler. Vi førte dem da til en Landsby bagenfor Slaglinjen, hvor en Kirke var blit indrettet som Hospital og "Sorting Station". Det var kun de alvorlig saarede som blev ført i Ambulancer. Siden der var saa mange saarede maatte de som paa nogen Maade selv kunde gaa, hinke tilbage til Redningsstationen som bedst de kunde selv. Derfra blev de saa ført med Godsautomobiler eller hvilkensomhelst anden Skyds som kunde opdrives. I de Dage ydet vore store "Packard" Ambulancer uvurderlige Tjenester; thi de var istand til at føre langt flere saarede paa en kort Tid end de mindre Vogne, som benyttedes af flere amerikanske Korps ved den franske Front.

Hvor bedækket med Søle var ikke de Soldater, som deltog i dette Angreb, efter at Slaget var over! Soldaterne i de mest fremskudte Slaglinjer ved Verdun kan ikke som paa de fleste andre Steder paa den vestlige Front beskytte sig i Skyttergrave. Derfor har Soldaterne søgt Dækning der, hvor de har kunnet finde den, helst

i Huller gravet af eksploderende Granater. Disse Fordybninger eller Huller er dog som oftest halvfyldte med Vand. Nogen Søvn for Soldater i disse fremskudte Stillinger kan der ikke være Tale om. Flere Soldater har fortalt mig, at de ikke har sovet paa en hel Uge og at de har maattet kjæmpe, spise og hvile mens de stod i koldt Vand og Søle til over Knæerne.

Veiene hvorover vi fører de saarede fra de underjordiske Redningsstationer til de improviserte Hospitaler blev bombardert uden Ophold. Enkelte Veistrækninger var dog mer udsat for Bombardement end andre. Heldigvis var ikke Grunden frossen og om en Bombe faldt i den eksploderte den ikke men opsendte kun en Søile af Muld og Grus, der i sit Fald ikke gjorde synderlig Skade om man blev truffet af noget af den. Faldt derimod Bomben paa den haarde Landevei, eksploderte den og sendte Staalfliser i alle Retninger. Vort Korps kom fra det nokssaa heldig, thi ingen af vore Kjørere blev saaret skjønt flere Ambulancevogne blev gjennemboret af Stykker fra eksploderte Bomber og flere af vore

Vogne blev overstrøet med Muld og Grus. Nye Hul efter Bomber kunde opdages i Veiene ret som det var og stundom kunde vi bli forsinket ved at tyske Krigsfanger holdt paa at reparere Veiene saa vi kunde komme frem.

At kjøre over disse Veie om Natten uden noget Lys og kanhænde i et silende Regn kræver Forsigtighed for ikke at dumpe ned i et Hul efter en Bombe. Desuden maatte vi ikke komme iveien for Artilleri- eller Proviantvognene, der hele Natten igjennem førte Ammunition og Proviant til Fronten. Dertil var vi ret som det var udsatte for at rende paa en død Hesteskrot der laa midt i Veien og dette voldte mange Vanskeligheder og Forsinkelser foruden Udhaling af Lidelserne for de Saarede som laa i Ambulancen.

Til sine Tider var Kanonerne saa virksomme at man neppe kunde skjelne noget enkelt Skud. Det var kun et sammenhængende, frygtelig Brag og om Nætterne var hele Egnen oplyst af Glimtene fra Kanonerne og Explosionerne af

Billede fra det Indvendige af Domkirken i Verdun. Omend Kirken er ilde medfaret, er Støtten af Maria og Jesus-Barnet uskadt.

Granaterne saa der ikke var nogen Trang til specielle lysende Granater.

I disse sidste Dage har vi hørt adskillig om Tyskernes Fredsproposition; men det ser ikke ud til at denne vil ha nogen Virkning her.

Den 16de December.

Mr. Simmonds kjørte netop forbi. Han stanset og fortalte, at han havde kjørt Sersjant Demangeac til Dugny i sin Automobil og at Sersjanten var noksaa alvorlig saaret. Det var denne Mand, som elskværdig havde vist mig omkring i Skyttergravene ved P— og hvem jeg oftere havde spist Middag sammen med hos Kommandant der. Simmonds berettet ogsaa at Løitnant Gelibart, en Specialven af Rip Flagg, og som havde været saa opofrende ligeoverfor vort Ambulancekorps, mens vi var stationert ved Ambly, ogsaa var blit saaret og sendt til Hospitalet idagmorges. Jeg har en Fornemmelse af at det ikke er som det bør være, at vore prægtige franske Venner maa udsætte sig for tyske Kugler, mens vi Amerikanere har

Lov til at holde os udenfor Skudvidde, forholdsvis da.

Efter at ha spist Lunch fulgte jeg Claude Marcel ud til Fronten. Vi kjørte gjennem Verdun og derpaa omtrent tre Kilometer videre, hvor en Redningsstation var oprettet. Verdun frembyr et underlig Skue. Bygningerne laa i Ruiner paa alle Kanter. Det var med stor Spænding jeg betragtet alle Ting omkring mig paa denne min første Tur gjennem Byen. Dette var altsaa den By, som næst efter Paris var mest eftertragtet af Tyskerne og som de forgjæves havde udgyt Strømme af Blod og ødslet Tusener af Menneskeliv paa for at faa den i sin Besiddelse.

Ved Indkjørselen til Byen fra vor Retning fæstedes vor Opmerksomhed især paa Citadellet, den massive, høitliggende Fæstning. Disse Forsvarsverker, der saa ud til at være uindtagelige, syntes ikke at ha tat synderlig Skade af det frygtelige Bombardement som de har været udsat for. Lidt længer oppe i Byen kom vi til Centraljernbanestationen, der, skjønt den var blit haardt beskudt, alligevel stod med opreiste,

omend sønderskudte Vægge. Paa Stengulvet inde i Bygningen havde Soldater tændt flere Baal, hvor de holdt paa at opvarme og tildels koge sig Mad. Den store Domkirke paa Høiden havde oftere tjent som Skydeskive; men paa Afstand saa den ud til at ha trodset de tyske Bomber og havde beholdt sin imponerende Form nogenlunde ubeskaaret. Af det betragtelige Antal moderne Forretningsskilt som jeg saa i Forretningsstrøget, var det let at skjønne at Verdun havde været et livlig Forretningscentrum før Byen blev ødelagt. Paa et Hjørne der stak ud til Floden Meuse, saa jeg ogsaa et stort Skilt for amerikanske Varer, nemlig Singer Symaskiner.

I vor første Station laa der mange saarede Soldater. Paa saadanne saarede, der var istand til at gaa, var der blit fæstet en Lap med Paaskriften "saaret", og saa var de blit sendt bag Linjerne til "Stationerne". Det var ynkelig at se nogle af disse komme hinkende frem til Stationen, dertil halvt bevidstløse, overvældet af det skrækkelige, de havde gjennemgaat. Der var megen Søle allesteds og flere af Soldaterne var

fuldstændig bedækket med Søle fra Fodsaale til Hovedisse. Tyske Fanger gjorde Tjeneste som Førere af franske Saarede til Stationerne og udførte dette Arbeide meget hensynsfuldt. De bar eller trillet de Saarede saa forsigtig som om det var en af deres egne Behandlingen gjaldt. Nogle af Fangerne fortalte mig, at de havde ikke sovet paa otte Døgn.

Der er fuldt op af Kanoner allesteds i Nærheden af denne Station, og Drønnet fra disse er rent frygtelig. Vi kan næsten ikke høre Fiendens Granater naar de kommer susende og exploderer her i Egnen, da denne Ulyd blir overdøvet af det Leven, som vore Kanoner holder. Fienden synes at ha rede paa, hvor vore Kanoner ligger; thi Terrænet omkring Batterierne ligner en opploiet Ager, bare det at Granaterne pløier dybere Furer end kan pløies med Plog. Paa Tilbageveien fra Stationen, hvorfra jeg førte saarede Soldater, og netop som jeg kjørte gjennem Verdun, hørte jeg to Granater komme susende gjennem Luften og explodere ikke langt fra hvor jeg var.

Davis' Maskin gik i Baglaas iaften mens han skydset nogle Saarede. Jeg hentet min "Selden Truck" og tog hans Ambulance paa Slæb saa de Saarede kom frem til sit Bestemmelsessted.

Mr. Harjes, vor "big chief", han som har skjænket Hæren dette Ambulancekorps og betaler Udgifterne forbundne med dets Drift, kom herud iaften for at se hvorledes det staar til. Han siger at naar han er i Paris og kommer i Misstemning under sin Omgang med den civile Befolkning, tar han sig altid en Tur ud til Fronten. Det som han der faar se og den Stemning som der raader indvirker saaledes paa ham, at han glemmer de irriterende Smaating som han kan støde paa i Hverdagslivet og han faar atter Mod til at se stort paa Tingene.

Den 17de December.

For omtrent en Maaned siden var de franske Aviser fyldte med Artikler om Kapt. de Beauchamps, der blandt meget andet fløi fra den franske Front til München i Bayern, hvor han

kastet Bomber paa Jernbanestationen, hvorpaa han fløi over Alperne og steg ned i Italien. Da jeg iaften opholdt mig i vor Station ved Fronten blev denne tapre Soldat bragt ind som Lig. Han var blit skudt gjennem Øiet og dræbt af en Kugle fra et Maskingevær paa et tysk Aeroplan og var falden ned i Skogen ikke langt fra vor Station.

I Verdun fandt jeg mig idag en vakker "Souvenir", nemlig et 65 Mm. Patronhylster, omdannet til en Blomsterpotte. Indskriften: "Verdun, 1916", er indgravert paa den.

Den 18de December.

Idagmorges kjørte jeg over til Bar-le-Duc i Mr. Harjes' Automobil. Der hentet jeg en "Ford", som var blit reparert, og kjørte denne tilbage til vort Korps.

Jeg blev sulten mens jeg opholdt mig i Bar-le-Duc og jeg gik derfor ind i et lidet Konditori, hvor jeg forspiste mig paa disse smaa, lækre Kager, som de franske Bagere forstaar at gjøre saa velsmagende. Jeg kom til at tænke

paa at Jul var ganske nær for Haanden, saa jeg kjøbte mig en liden Forsyning af Nødder og Figener.

Idag gik Serjsant Defour og jeg over til Haudanville og i Kommissariatets Oplagshus der kjøbte vi os gode Gummistøvler foret med Filt. Disse maatte vi betale 20 Francs for; men med disse paa vil vi forhaabentlig holde vore Ben tørre og varme.

Idag Formiddag var jeg behjælpelig med at reparere Warrens og Attwoods Ambulancer. I Eftermiddag førte jeg Sager for det Røde Kors til Hospitalerne i Dugny og Fountain-Bouton i min Truck. Blandt de Sager jeg førte var Lærred til Forbindinger, Tæpper, Strømper og Undertøi. Overlægerne ved begge Hospitaler lod til at sætte stor Pris paa at faa disse Ting.

Til Hospitalet i Fountain-Bouton synes især mange syge og saarede Soldater at bli bragt. De strømmer til, ikke bare i Ambulancer men i store "Trucks". I en Bygning tilhørende Hospitalskomplexet saa jeg Hundreder

af Soldater ligge, der havde faat sine Ben skamfrosne ved at staa i Sølen i Skyttergravene. Gjennem et Vindu fik jeg kaste et Blik ind i Operationsværelset. Det var i Sandhed et trist Syn at se alle disse saarede og lemlæstede Mennesker liggende udstrakt bortover Operationsbordene.

Den 20de December.

Der har tilsyneladende været lidt roligere ude ved Fronten i de Par sidste Dage; thi vore Ambulancer har ikke havt det synderlig travlt.

Den 21de December.

Klokken ni idagmorges drog jeg afsted til Bar-le-Duc og havde Smedje-Automobilen paa Slæb. Det var saavidt vi orket at kravle os op Bakkerne paa Veien og naaet ikke frem før Klokken to i Eftermiddag. Det tog fem Timer at kjøre disse 40 Mil. Det var den kjedeligste og ubehageligste Kjøretur jeg nogensinde har havt og jeg haaber jeg maa bli forskaanet fra at ta flere saadanne Ture.

Løftende en saaret fransk Soldat op i et Hospitalstog, der skal afgaa til et Hospital.

Jeg havde i Opdrag fra mine Kamerater at gjøre flere Indkjøb i Bar-le-Duc. Blandt de Ting jeg skulde kjøbe var Cigaretter for 65 Francs. Cigaretter er en meget nyttig Vare at ha hos sig her i Egnen. Sæt for Exempel at en af vore Automobiler blir siddende fast. Har man saa ikke en Flaske "Pinard" — den regulære Armevin — ved Haanden, er Cigaretter det Lokkemiddel hvorved Soldaterne beredvillig formaas til at anspænde sine Muskler. Mangen en Automobilkjører har kunnet komme sig ud af slemme Kniber ved at ha en Forsyning Cigaretter i Lommen.

Vi forlod Bar-le-Duc Klokken syv og kom hjem Klokken 10.30. Da vi nærmet os vort Hjem la jeg Merke til, at Granater var explodert i Veien lige før denne svinger ind paa Tunet. Da jeg var kommet ind i Huset fortalte Davignon mig, at i Løbet af Eftermiddagen var et halvt Dusin Granater faldne der i Strøget; men heldigvis havde ingen rammet Husene.

Kl. 2 Morgen, 25de December.

Jeg er netop kommet tilbage fra Verdun. Mens nogle af os sad omkring Ilden ved 9-Tiden igaaraftes og fordrev Tiden med at synge kjendte Sange, kom Humphrey Parsons ind og bad Doc. Place om at føre fem alvorlig saarede Soldater til Hospitalet i Dugny. De var nede paa Veien i hans Ambulance, der ikke kunde gaa længer paagrund af Maskinskade. Jeg fulgte Doc. Place og vi overflyttet de Saarede til hans Ambulance. Soldaterne led svære Smerter og jamret sig høit. Paa den ene var en Del af Ansigtet skudt væk og det ene Øie hang ned over Kinden. Ogsaa de andre var ilde tilredt. Det var et sørgelig Syn for os og en endda sørgeligere Juleaften for dem.

Vi førte vore Saarede til Dugny, hvorpaa Place og jeg kjørte til vor Station i Verdun, der var henlagt til det militære Klubhus i Byen. Vore Kamerater, hvis Tur det var at staa til Tjeneste i Stationen iaften, havde fundet sig tilrette i et stort Modtagelsesværelse, der havde en aaben Peis og dertil noget som faa andre

Værelser der i Byen kunde opvise, nemlig fire ubeskadigede Vægge. De af det franske Ambulancekorps, som var i Tjeneste iaften, foretrak at holde til nede i Kjælderen, hvor Granaterne ikke kunde naa dem; men vi vilde helst ha vort Tilhold oppe i Bygningen, hvor vi ihvertfald kunde faa frisk Luft. Vi leiret os i Nærheden af Ildstedet, hvor vi sad til henimod 1-Tiden idagmorges; men da der ikke var stort at bestille, fulgte jeg Busk, der førte en Apopleptiker til Hospitalet, tilbage til Chateau Villemont.

Juledag — 25de December.

Denne Dag har ikke været stort anderledes end andre Dage, hvad det militære Arbeide angaar. Kanonerne har tordnet hele Dagen og henimod Aftenen kom nogle tyske Granater susende og eksploderte i Nærheden af vort Chateau. I Madveien har dog Juledagen været storartet; thi vi fik os en prægtig Middag, rigtig en Julemiddag. Grundet paa Mr. og Mrs. Harjes' og Mr. og Mrs. Kemps venlige Om-

sorg for os, fik vi Kalkunsteg, Kager, Frugt, Nødder, Champagne og Plum-Pudding.

Mange af Soldaterne her i Egnen blev idag hjertelig glædet ved at modta Juleklap fra Amerika. Disse smaa Gaver bestod af en liden Pakke samt en eller anden nyttig liden Gjenstand.

Idag fik jeg mig en anden interessant Souvenir, nemlig en bayersk Officers Hjelm.

Under vor Chef, Jack Philipps Fravær, har vor "Under-Chef", Ducky Drake, forestaat det Arbeide som vort Korps har udført. Han har opholdt sig ude ved Fronten hele Tiden, hvor han har ledet Redningsarbeidet og git Ordre til Ambulancerne hvor og naar de skulde gaa. Vi hørte idag, at for dette sit modige og utrættelige Arbeide er han blit udset til at faa Krigskorset.

Den 26de December.

Iaften er jeg i Paris, idet jeg netop har faat en syv Dages Permission. Claude Marcel kjørte mig ind til Bar-le-Duc idagmorges og

vi kom dertil netop tidsnok til at naa 10.15 Toget. Jeg fik førsteklasses Billet og ankom til Paris ved 4-Tiden.

Jeg bar mig vist underlig ad da jeg ankom til Paris. Jeg frygter for jeg glodde paa alt og alle, kanske mest paa Kvindfolkene; thi efter at ha tilbragt tre Maaneder ved Fronten uden at se et Skjørt, bare Soldater hvor man vender sig, tog Pariser-Kvinderne sig ud som Nymfer eller overjordiske Skabninger. Alt forbundet med det borgerlige Liv tog sig fremmed ud for mig.

Iaften var jeg oppe i Luna Park, hvor jeg traf nogle af mine Venner der er knyttet til det amerikanske Ambulancekorps og desuden traf jeg nogle Flyvere fra Lafayette-Korpset.

Den 29de December.

Jeg forlod Paris igaaraftes og ankom til Cannes ved Middagstider idag. Paa Toget som jeg reiste med var ogsaa Mr. W— af det amerikanske Ambulancekorps og hans franske Brud. De var ude paa sin Bryllupsreise og

undertiden var de næsten pinlig "søte" mod hinanden — syntes nu jeg da. Dette er et deilig Strøg at reise gjennem paa Bryllupsreise; men jeg for mit Vedkommende vilde nu helst foreta en saadan Reise sammen med en Brud fra Amerika.

Der er stor Forskjel paa det solrige Syd-Frankrige og den sure, kolde og sølede Meuse-Dal, hvor Hærene ligger. Denne Del af Landet har heller ikke været truet af Fienden. Selvfølgelig er man dog lige interessert i Krigen og følger dens Gang ligesaa ivrig her som andre Steder i Landet. Der var altid en svare Trængsel hvergang de officielle Bulletiner blev opslaat.

I Eftermiddag kjørte jeg rundt Byen ledende efter etpar Veninder fra Canada, som jeg vidste virket som Sygepleiersker i et Hospital her. Jeg fandt dem endelig og tilbragte en meget hyggelig Aften hos dem.

Den 1ste Januar 1917.

Nu er jeg kommet til Nice og hilset det nye Aar velkommen her paa Hotellet. Paa Slaget tolv istemte Orkestret Marseillaisen og alle reiste sig. Der var dog ikke den Fyr og Flamme i Foredraget som jeg havde ventet. Formiddagen tilbragte jeg med at se mig om i Nice, hvorefter jeg gik over til Monte Carlo, hvor jeg ankom ved 1-Tiden. Efter at ha indtat en let Lunch i Cafe de Paris og set mig omkring lidt, fik jeg høre en prægtig Konsert af et udmerket Symfoniorkester i Casino-Teatret. Efter Konserten forsøgte jeg at faa Adgangskort til den verdensbekjendte Spillesal; men fordi jeg var Militær og desuden ikke kunde fremlægge dokumentariske Beviser for at jeg tilhørte denne eller hin Stand, blev jeg nægtet Adgang. Da flere Døre stod aabne kikket jeg alligevel ind paa Afstand. Der var ikke saa faa Spillere; men næsten udelukkende ældre Folk, saavel Kvinder som Mænd. Den største Ro og Orden hersket.

Da jeg slentret langs en af de smale Gader

i Monaco iaften, blev jeg forbauset ved at høre engelsk flerstemmig Korsang. Det var en Flok engelske "Tommies" som var ude paa Ferie og som gav sine Følelser Luft paa denne Maade.

Den 6te Januar.

Nu er jeg kommet tilbage til Bar-le-Duc igjen og agter mig ud til vort Korps' Hovedkvarter imorgen tidlig. Der er noksaa mange franske Soldater af alle Vaaben her i Hotellet iaften. Officerer og Menige omgaas hinanden som ligestillede Kamerater her.

Den 7de Januar.

Kameraterne fortæller mig, at det har gaat noksaa livlig til her i Egnen mens jeg har været borte. Flere af Ambulancekjørerne har været pinlig nær ind til exploderende Granater saa Splinter fra disse har trængt sig ind i Automobilerne; men ingen af Kjørerne er hidtil blit rammet.

Smaa, hurtigflyvende franske Aeroplaner. Paa det øverste Luftskib kan det hurtigskydende Gevær samt det franske Flag, malet paa Vingerne og Stjerten, sees. Dette Maskingevær kan affyre flere hundrede Skud i Minutet.

Den 8de Januar.

Netop som vi sat tilbords ved 12-Tiden idag — vi var omkring 40 i Tallet — blev der en pludselig Stans i Konservationen og alle dukket uvilkaarlig Hoderne. Det var den velkjendte, uhyggelige Lyd fra en ankommende Granat som hørtes. Nærmere, nærmere kom den som om dens Bestemmelsessted var Spisesalen hvor vi sad. Heldigvis gik den over Huset og faldt i Gaarden et lidet Stykke borte. Efter denne kom 11 andre med korte Mellemrum; men ingen rammet Huset, skjønt alle faldt og explo-derte med svære Brag lige i Nærheden. Ap-petitten blev just ikke befordret ved denne Taf-felmusik.

Den 10de Januar.

Igaar var jeg i Ambulancetjenesten i Verdun, og i de 24 Timer, jeg tjente, gjorde jeg fire Ture fra Fronten til Redningsstationen i Verdun. Jeg kjørte den "Ford" Ambulance, som Whitney Warren har havt. Han har nem-lig udtjent sin lovede Tid og skal reise tilbage

til Amerika. Jeg har hørt at han vil bli tildelt Krigskorset for opofrende og tro Tjeneste.

Til sine Tider igaar var der en forrygende Snestorm, rigtig en "Blizzard". Efter Mørket faldt paa var det noksaa vanskelig at komme frem til Frontstationen, da vi ikke fik Lov til at tænde Lys og Veiene var saa optat af Ammunitions- og Proviantvogne. Desuden var der blit fuldt af Huller i Veiene, gravet af explo-derende Bomber og der kom stadig nye Forhindringer af denne Art. Naar en Kjører paa Tilbageveien opdaget et nyt farlig Sted i Veien, meldte han dette paa Stationen i Verdun. Der var et sterkt Skin fra Kanonerne, posteret nær Veien, hver Gang et Skud blev affyrt; men dette Lys var saa skarpt og kortvarig at vi blev blændet og maatte ofte stanse Automobilen efter et Skud, indtil Øiet kunde bli vant med Mørket igjen. Det var dog oftere Tilfældet at disse Lysglimt fra Kanonerne var til stor Nytte for os, idet vi fik se Forhindringerne som var i Veien.

Omtrent Klokken tre idagmorges fik jeg to

haardt saarede Soldater at føre til Hospitalet. Den ene af disse var en Tysker. Denne var kommet springende over til de franske Linjer raabende "Kamerat, Kamerat!" som Tegn paa Overgivelse. En fransk Soldat frygtet dog for at der var Rænker med i Spillet og sendte ham en Kugle gjennem Brystet. Den franske Soldat som skjød Tyskeren kom ind til Stationen, mens den Saarede laa der. Hans Saar var blit tilset og forbundet saa godt det lod sig gjøre, hvorpaa en Tolk blev hentet og Tyskeren blev udspurt om militære Anliggender. Han var saa svag af sit Saar i Brystet at han neppe kunde tale; men stimulert ved hypodermiske Injektioner svarte han uden Nølen paa de Spørsmaal som blev rettet til ham og han gav Indtryk af at fortælle Sandheden.

Da jeg kjørte ud til Citern ved 10-Tiden idag saa jeg, da jeg nærmet mig et aabent og farlig Sted i Veien, nogle Kuske, der kjørte foran mig, dukke sig ned og piske paa sine Heste saa disse satte afsted i Firsprang. Min Auto ramlet ikke saa lidet saa jeg hørte ikke noget

før jeg saa en vældig Explosion omtrent 75 Yards fra hvor jeg var. Derpaa kom tre andre Granater susende og disse faldt ogsaa lige i Nærheden. Det var ikke frit for at Hjertet flyttet sig længer op mod Halsen paa mig. Foure, en af vore Mænd, stod ved Indgangen til vor Station og saa Granaterne explodere nær mig og han ventet hvert Øieblik at se min lille "Jitney" splintres, sa han.

Et Stenbrud nær vor Chateau blev heftig bombardert idag. En voldsom Skydning vedligeholdtes udover Eftermiddagen og Aftenen idag i denne Egn. Det var et øredøvende Drøn uden Stans. Efter at Mørket falt paa saa det ud som om vi var omgit af et Ildhav.

Den 14de Januar.

I de sidste Par Dage har jeg gjort de regelmæssige Ture til Verdun i Tjenesten. Der har været den vanlige Aktivitet af Artilleriet paa begge Sider. Alvorlige Tanker trænger sig ind paa en, naar han fører en Ambulance fuld af saarede Soldater over disse Veie, der

saa hyppig beskydes af Fienden. En Granat kan komme i hvilketsomhelst Øieblik og sætte Kjøreren i samme ynkelige Tilstand som de Saarede han kjører er i.

Vi skal flytte herfra imorgen og nogle som tilhører vor Hærafdeling er alt reiste. Vi skal faa os en liden Ferie og skal reise til en liden By i Nærheden af Bar-le-Duc. Vor Afdeling mistet noksaa mange Mænd i det nylig stedfundne Angreb, saa det er blit nødvendig at reorganisere denne Hærafdeling og desuden gi de tapre Mænd som deltog i Angrebet og som endnu er ilive en saare vel fortjent Hvile.

Vort Ambulancekorps skal saaledes følge med denne Hærafdeling og faa os etpar Ugers Hvile fra den spændende og anstrengende Tjeneste. Vi har været stationert ved Verdun i omtrent en Maaned nu og jeg er blit noksaa godt kjendt i Verdun. Det er dog kun Skelettet af Byen som staar igjen. Ruiner og Stenhober ligger igjen hvor før stod staselige Forretningslokaler og vakre Beboelseshuse.

Paa samme Tid som Hærafdelingen re-

organiseres og udfyldes vil det paahvile Ambulancekorpset at gi sine Ambulancer en grundig Oppudsning og reparere det som trænger Reparation. Vore Ambulancer staar ude under aaben Himmel hele Tiden og vi maa derfor ta Forholdsregler til at forebygge at Maskinen fryser til. Den maa altid staa parat til at starte.

Da der ikke var synderlig meget at bestille her i Eftermiddag, gik etpar af os tilfods over til Dugny for at se om vi ikke kunde faa kjøbt os noget godt at spise. Vi var ikke saa værst uheldige heri. Da vi var kommet hjem igjen lavet vi Chokolade og havde det rigtig koselig. Paa Tilbageveien fra Dugny saa vi tyske Granater explodere i Nærheden af franske Flyvere, der tog sig en Observationstur indover de tyske Linjer. Etpar Granater faldt ogsaa paa Veien et Stykke foran os.

Den 15de Januar.

Vi ankom til Harjeville omtrent Klokken halv et idag. Payne, Stone, to franske Læger med Adjutantsrang og jeg er indkvartert i et

hyggelig Værelse som tidligere var beboet af en fransk Embedsmand. Vi kjørte fra Verdun hertil i et koldt og surt Snefog.

Den 24de Januar.

Jeg har ikke fortsat mine Optegnelser nu paa en Tid. Dels har jeg havt det lidt travlt med andre Ting og dels har jeg ikke været oplagt til at skrive da her er saa uhyggelig koldt i Stuen. Ældre Folk siger, at man ikke har havt en saadan Kulde der i Strøget paa 30 Aar som iaar. Ved eller Kul er næsten umulig at opdrive og derfor maa vi klare os som bedst vi kan uden Varme.

For nogle Dage siden fik jeg mig en "Packard Six" at kjøre. Den gaar udmerket. Skjønt det er forbundet med adskillig mer Arbeide at holde en saadan Automobil istand end en "Ford", foretrækker jeg alligevel en "Packard", da det er en saa meget større Fornøielse at kjøre i denne end i en "Ford".

Her en Kveld drog otte af os over til Rosnes i Drakes "Touring Car" for at se paa

Anamiterne, der feiret Nationalfest. Disse smaa Hindu-Chinesere er Veiarbeidere i Frankrige og gjør godt Arbeide. Enhver af dem havde lavet sig Lanterner af Silkepapir. Disse Lanterner havde alslags fantastiske Skikkelser. Der var Fiske, Fugle, Drager, Aeroplaner o.s.v. De tog sig godt ud naar Lysene som var inde i dem var tændte. De gik i Procession til den Generals Hovedkvarter, som har Overkommando der i Egnen. Nogle Taler blev der holdt og en Masse Røgelse og Fyrverkeri antændtes. I disse Omgivelser kunde man let indbilde sig at være i Østerlandene. Efter at den egentlige Fest var over fik vi Indbydelse til at aflægge Anamiterne et Besøg i deres Barakker, hvor vi fik se hvor net og pent disse smaa Mennesker holdt alle Ting.

Den 25de Januar.

Idag Eftermiddag gjorde Frank Starrett og jeg Turen til Hospitalet. Blandt flere Tusen Soldater er der altid Sygdomstilfælder, selv om de ligger i Leir langt fra Fienden. Efter at

To af vore Ambulancer nær en Redningsstation, beliggende kun en halv Mils Vei fra de tyske Skyttergrave. Tilvenstre paa Billedet sees en fransk Mølle, der er blit ødelagt af tyske Granater.

vi havde spist Middag iaften sang og musicerte vi i Spisesalen. Det gamle Par, Bedsteforældrene, der hører til paa denne Gaard, var ogsaa tilstede. Manden, der er 89 Aar gammel, sang en Sang og Claude Marcel fik overtale ham til ogsaa at træ en Dans med sig.

Her kan det være paa sin Plads at nævne nogle af mine Arbeidskamerater. Den som fortiden er min Medhjælper paa den Ambulance jeg kjører, er en Mr. Starrett, Søn af Chefen for Starrett Tool Co. i Massachusetts. Whitney Warren, Søn af den berømte Arkitekt Whitney Warren, som leverte Tegningerne for Grand Central Jernbanestation i New York City, er netop reist tilbage til Harvard Universitet, da han har udtjent sin Tid i Korpset. En Sønnesøn af afdøde Marshall Field er i Section 7, et andet amerikansk Ambulancekorps. Og saa er det Philipps, Busk, Bullard, Parsons, Crocker og Drake fra Ny England-Staterne i vort Korps, samt Armour fra Virginia, Kearby, en Tandlæge fra Dallas, Texas, Pearce fra California og Milburn fra Tennessee foruden

mange andre. Der er ogsaa flere som har hvervet sig og begyndt i Tjenesten, men som af en eller anden Grund har maattet slutte. En udskreven amerikansk Officer, 50 Aar gammel, blev saaledes netop idag sendt tilbage til Paris, fordi han ikke kunde udstaa Strabadserne. Andre lider af Frygt og Nervøsitet og maa slutte. For nogle Dage siden var her en amerikansk Læge i Tjenesten som maatte slutte af denne sidste Grund. Han var omtrent 40 Aar gammel. Der er ogsaa flere Amerikanere, der er bosatte i Frankrige, som har sluttet sig til vort Korps, saasom Center og Flagg. Denne sidste er en Fætter af Kunstneren James Montgomery Flagg.

Den 5te Februar.

Vi har atter flyttet; thi da vor Hærafdeling blev sendt til Ligny-en-Barrois, en pen liden By, maatte vi følge med. Da Veiret endnu holder sig svært koldt synes der ikke at være synderlig stor militær Aktivitet paa denne Del af Fronten. Ogsaa her er det næsten umulig

at opdrive Ved eller Kul. Vi er tre som er indkvartert i et Værelse, hvor der er et Ildsted i den ene Ende og saa ofte vi kan opsnuse en Træpinde Brænde, gjør vi op Ild. Men endog med Ild i Ovnen i den ene Ende af Værelset fryser Vand og alt som fryse kan i den anden. Jeg har en liden Gasolinovn og med denne tør jeg op mine Vaskefiller før jeg kan bruge dem. Nu naar vi ligger her og har Ferie, hviler os, vasker vi os hver Dag; men ofte da vi var i aktiv Tjeneste tog vi ikke Klærne af os eller vasket os paa tre a fire Dage itræk. Faar man en Søleskvæt paa sig er det bedst at la den bli siddende til den tørker godt til. Da er det let enten at skrabe eller børste den væk.

Den 11te Februar.

Jeg bor nu i et lidet Værelse som jeg leier af en gammel Dame. Her er varmere her og der ligger endog en stor Dyne paa Sengen. Alligevel sover jeg ikke saa godt her som jeg har gjort i min haarde Feltseng.

Nogle af os Amerikanere dannet et extem-

vore Fodboldhold og spillet "Association Foot Ball" mod et fransk Hold i Eftermiddag.

Blandt de Franske var der flere som har international Ry som Fodboldspillere og vi Amerikanere led et stort Nederlag.

Igaaraftes var jeg tilstede ved en meget interessant Aftenunderholdning paa Teatret. De optrædende Kunstnere var Musikere og Skuespillere, indkaldte til Krigstjeneste i vor Hærafdeling. Blandt andet paa Programmet var der ogsaa en morsom Revy over Begivenhederne og Tilstandene rundt om i Verden. Heri gjordes ogsaa opmerksom paa Præsident Wilson's liberale Uddeling af Noter. Den bedste Del af Programmet var den som Orkestret udførte, syntes jeg.

Den 22de Februar.

Idag er vi i Void. Vi kom hertil igaar fra Ligny-en-Barrois. Hele Hærafdelingen driver paa med Exercis, indøver taktiske Manøvrer som tænkes anvendt under den forventede Fremrykning til Vaaren.

Igaar havde vi vakkert Solskin og Veiret var forholdsvis varmt. Nogle af os havde stanset ved Bredden af Kanalen. Der flød Isflak her og der paa Vandet. Doc. Hoye gjorde den Bemerkning at for 50 Francs skulde han paata sig at svømme over Kanalen. "Aa," svarte jeg, "hvorfor gjøre en saadan liden Ting til et Mesterstykke, der kunde være værd 50 Francs? Jeg skal svømme over Kanalen og tillige svømme tilbage for 10 Francs." Jeg tænkte slet ikke paa at udføre denne Svømmebedrift, da jeg lod denne flotte Bemerkning falde; men da Doc. Hoye sa at han havde 10 Francs i sin Lomme, som han kunde disponere over til et saadant veldædigt Øiemed, var der ikke noget andet for mig at gjøre end at bide i det sure Æble og prøve at holde Ord. Jeg klædte mig af inde i Ambulancen, sprang ud og med et langt Hop gik jeg med Hodet først i Vandet. Uf, saa koldt det var! Der var nogle Kvinder, som holdt paa med Klædesvask paa den anden Side af Kanalen. De tog forskrækket Foden fat da de saa mig komme svømmende i deres

Retning. Muligens tænkte de, det var et Menneske der havde etpar Skruer løs, siden jeg hoppet i Vandet paa denne Aarsens Tid. Jeg kom lykkelig og vel over, steg paa Land og sprang og hoppet omkring for at faa Blodet i godt Omløb før jeg begav mig paa Tilbageveien. Da jeg nærmet mig Stranden paa Tilbageturen, merket jeg at jeg begyndte at faa Krampe. Musklerne begyndte at trække sig sammen i Knuder; men jeg naaet Land. Forresten tror jeg ikke jeg var udsat for nogen Fare, da der havde samlet sig mange Mennesker for at se paa denne min mer eller mindre vanvittige Bedrift.

Igaar havde jeg en lang Samtale med Sersjanterne Moreau og Denis, hvem jeg blev kjendt med under Exercisen her. De fortalte mig mange interessante Ting om Slaget ved Verdun i December, hvor de var med. Denis er blit saaret flere Gange, nu sidst lige under Øiet. Begge har været i Felten siden August 1914; men Moreau har ikke faat saa meget som en Skramme, skjønt begge har faat Medalje som Paaskjønnelse for udførte Bedrifter. Det

var ikke saa frit for at Sersjant Moreau klaget over sit Uheld i ikke at bli saaret saa han kunde faa sig en ordentlig Ferie.

Den 25de Februar.

Det er Søndags Eftermiddag og jeg sidder her paa mit Værelse i Ligny-en-Barrois og ser ud gjennem Vinduet. Det er en varm Solskinsdag og Husmødrene sidder paa de renskurede Trapper foran sine Døre og passiarer med hverandre, mens Barnene leger i Gaden paa ægte Barnevis. Naar nogen af Amerikanerne, der tilhører Hospitalskorpset, gaar forbi, synger de ud "Good Morning!" eller "Good Day!" Saa meget Engelsk har de lært af de engelske Soldater som har været indkvartert her i Byen før.

Den 27de Februar.

Vi er nu paa Reis til et Sted nær Byen Nancy og venter at komme frem paa tre eller høist fire Dage. Vi har nemlig ikke Lov til at gjøre en længer Dagsreise end Fodtropperne

marscherer. Idag gik Maskinen paa min "Packard" istykker; men til al Lykke indtraf dette Uheld i en Bakke lige udenfor den By, hvor vi skulde overnatte, saa jeg var istand til at komme ned i Byen med min Ambulance uden Hjælp af Motor. Nede i Byen fik jeg strax min Motor reparert ved franske Mekanikeres Hjælp. Byen som vi nu er kommet til er Vaucouleurs, udødeliggjort ved den franske Heltinde Jeanne d'Arc. Det var nemlig herfra, fra Høien, hvor Ruinerne af den gamle Slotsborg ligger, at hun satte ud paa sit berømmelige Tog. Om Aftenen besøgte nogle af os en liden Kafe som ligger i Nærheden af de ovennævnte Ruiner. En tækkelig og snaksom ung Opvarterske underholdt os med flere morsomme Smaahistorier om amerikanske Ambulancekuske, som tidligere havde besøgt Stedet.

Den 28de Februar.

Iaften er vi indkvartert i et Skolehus i en liden Landsby, hvis Navn jeg ikke husker. Byen skal dog være berømt paagrund af de vakre

Vinduer som Kirken, der ligger lige ved dette Skolehus, har. Det gik ganske lystig til her iaften. Jeg spilte paa min Mandolin og tre engelsktalende franske Soldater med Blyhatter paa kom ind og føiet sine Stemmer til vore i Sangen. Den ene, der var en Chileaner, viste os ogsaa, hvorledes man danset i hans Fødeland. Han gigget og trippet til Akkorder som jeg klunket som det faldt sig paa Mandolinen. Han paastod senere, at dette som jeg havde spillet, var Chilis Nationalsang og at denne blev spillet ved alle festlige Anledninger i hans Hjemland.

Paa Reisen idag kom vi til en meget krap Sving i Veien og Fred Payne og Johnnie Green, der kjørte en "Mercedes" Ambulance, væltet og Ambulancen sloges istykker. Payne fik saa slemme Kvæstelser at han blev sendt til Hospitalet i Toul.

Den 16de Marts.

Nu er jeg i det amerikanske Hospital i Neuilly, lige udenfor Paris.

Ankomne til vort Bestemmelsessted blev vort Korps indkvartert i et Kloster i Rogieres-aux-Salines, 15 Kilometer fra Nancy, og der fik vi en honet Behandling blandt en Flok Nonner. Min Tjenestetid var omme den 1ste Marts; men paagrund af at vort Korps var blit overflyttet fra en Hærafdeling til en anden, blev min Afmønstring forsinket ti Dage. Den 11te Marts forlod jeg dog Fronten med et tungt Hjerte, idet det gjorde mig ondt at skilles med mine Kamerater og med de kjække franske Soldater samt at opgi det velsignelsesrige Arbeide som jeg efter bedste Evne havde søgt at udføre i disse Maaneder. Løitnant Doughairet, der stod i Spidsen for vort Korps, kom ind til Paris sammen med mig og vi spiste en hyggelig Lunch sammen efter at vi var fremkomne, omtrent Klokken 3.15 om Eftermiddagen. Jeg led af Mandelbetændelse og havde en sterk Forkjølelse, saa jeg ansaa det for klogest at komme herud til det amerikanske Hospital. Her har jeg faat en prægtig Behandling. Det er, naar alt kommer til alt, en behagelig Forandring at

være her i rene, lyse Omgivelser, pleiet af friske, unge og tækkelige Sygepleiersker, fra at være ude i Kulden og Sølen ved Fronten blandt lutter Mandfolk.

Den 20de Marts.

Jeg har netop modtat en glædelig Efterretning. Mr. Harjes, Chefen for vort Ambulancekorps, og som tillige staar i Spidsen for det amerikanske Bankfirma Morgan, Harjes & Co. i Paris, tilbød mig en Stilling i sin Bank. Her vil jeg faa en ypperlig Anledning til at udvide mit Kjendskab til det franske Sprog og tillige sætte mig lidt ind i Bankforretningens Mysterier. Da det endnu er uvist om De Forenede Stater vil bli trukket ind i Krigen, agter jeg at anta Mr. Harjes' Tilbud foreløbig. Dersom De Forenede Stater erklærer Krig, haaber jeg at faa Anledning til at tjene mit Land i aktiv Tjeneste. Mit høieste Ønske er at faa komme ind i det amerikanske Flyvekorps og heri yde min "bit" i Kampen mod Preuseriet og Kampen for universalt Folkestyre og en varig Fred.

